

РЕШЕНИЕ

№ 7405

гр. София, 25.11.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.04.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Бузова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **10165** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по жалба на И. Ж. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] срещу Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г., издадена за кмета на Район “В.” – СО, с която на основание чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл ѝ е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” и Заповед № РД-15-137/24.09.2015 г., издадена за кмета на Район “В.” – СО, с която на основание чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл е прекратено служебното ѝ правоотношение като държавен служител. Жалбоподателката твърди, че до 24.09.2015 г. заемала длъжността “главен експерт” в отдел “Финансови, материални и човешки ресурси” на СО – Район “В.”. Дисциплинарната ѝ отговорност била ангажирана за това, че е поискала с писмо до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” указания по конкретен въпрос, непосредствено свързан с работата ѝ. Според наказващия орган без основание била използвала печата на общинската администрация при извеждане на това писмо, то било изпратено без подписи на началник отдела, заместник – кмета и органа по назначаването, неправомерно била поискала становище по тълкуване на

закона за отпуските на новоназначените служители, нарушила етичните правила за служителите в държавната администрация. Жалбоподателката оспорва тези твърдения, като твърди, че с поисканото от нея становище от Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” целяла единствено стриктното и точно прилагане на законовите норми относно отпуските на новопостъпилите служители, с нищо не била нарушила етичните правила на държавния служител, не била увредила интересите на общинската администрация и/или на гражданите. С писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. се искало разяснение по прилагането на чл.22, ал.1 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските. Подпечатала го с печата на СО – Район “В.” в съответствие с т.12 от Заповед № РД-09-221 от 24.09.2013 г., която й давала право да полага печата на района с индекс 12 по такива писма и запитвания до институции. В отговор се получили точни и ясни инструкции от Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” как да се тълкува и прилага този нормативен текст. Няма проявена от нейна страна вина – с изпратеното писмо не се целяло нищо нередно или незаконно. В нарушение на чл.94, ал.1, т.4, 5 и 7 ЗДСл дисциплинарната заповед не сочела конкретното правно основание, въз основа на което е наказана. Нормата на чл.89, ал.2 ЗДСл предвиждала няколко отделни основания за дисциплинарна отговорност и при реализирането й трябвало да се посочи кое от тях се прилага. При издаването на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. това не било сторено – наказващият орган не посочил на кой конкретен текст от чл.89, ал.2 ЗДСл се позовава и така процесното дисциплинарно нарушение не било квалифицирано от правна страна. Нарушена била разпоредбата на чл.91 ЗДСл – разменената в случая кореспонденция с Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” не довела, нито можела да доведе до вредни последици за държавната служба и гражданите. Не било взето предвид цялостното служебно поведение на жалбоподателката, както и високите оценки на работата ѝ като държавен служител. Допълнителни основания за оспорване са заявени с молба от 29.12.2015 г. Жалбоподателката иска съда да отмени Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. и Заповед № РД-15-137/25.09.2015 г., издадени за кмета на Район “В.” – СО, да я възстанови на заеманата преди уволнението длъжност и да ѝ присъди направените по делото разноски.

Ответникът За кмета на Район “В.” – Столична община оспори жалбата с подробни съображения, изложени в отговор по чл.163, ал.2 АПК от 20.10.2015 г., становище от 01.03.2016 г. и писмена защита от 14.04.2016 г. Претендира направените по делото разноси.

Съдът прецени събраните по делото доказателства съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК, при което от фактическа страна установи:

I. Служебно правоотношение на жалбоподателката

Със Заповед № РД-15-49/09.03.2009 г. на кмета на Район “В.” – СО на основание чл.9, чл.10д, ал.4 ЗДСл след спечелен конкурс по чл.10, ал.1 ЗДСл е назначена И. Ж. С. ЕГН [ЕГН] с образование – висше, магистър, специалност – икономика, счетоводство, диплома У.-2001, № 005453Р, В. - 2003, № 003596 с ранг I младши на длъжност – главен експерт “Човешки ресурси” в Отдел “Правно обслужване и човешки ресурси” – Район “В.” – СО, длъжностно ниво от ЕКДА – Б7, код по НКПД – 24716003, считано от 09.03.2009 г. с дневно работно време 8 ч. или 40 ч. седмично на 5-дневна работна седмица, считано от 09.03.2009 г.

Със Заповед № РД-15-12/01.02.2011 г. на кмета на Район “В.” – СО на основание чл.82, ал.1 ЗДСл И. Ж. С. е преназначена от Район “В.”–Дейност 122 “Общинска администрация”, Обща администрация, Отдел “Правно обслужване и човешки ресурси” в Район “В.” - Дейност 122 “Общинска администрация”, Дофинансиране, отдел “Финансови, материални и човешки ресурси” на длъжност – главен експерт “Човешки ресурси”, I младши ранг, считано от 01.02.2011 г.

Със Заповед № РД-15-206/19.12.2011 г. на кмета на Район “В.” – СО на основание чл.75, ал.1 ЗДСл вр. чл.33, ал.2 от Наредбата за условията и реда за атестиране на служителите в държавната администрация е повишена като държавен служител от I младши ранг в V старши ранг.

Със Заповед № РД-15-108/28.05.2012 г. на кмета на Район “В.” – СО на основание чл.82, ал.1 ЗДСл е преназначена от Район “В.”–Дейност 122 “Общинска администрация”, Дофинансиране в Дейност 122 “Общинска администрация”, Обща администрация, Отдел “Финансови, материални и човешки ресурси” на

длъжност–главен експерт “Човешки ресурси”, V старши ранг, за неопределено време, с дневно работно време 8 ч. или 40 ч. седмично при 5-дневна работна седмица, считано от 01.06.2012 г.

Със Заповед № РД-15-19/25.03.2015 г. на кмета на Район “В.” – СО на основание чл.75, ал.1 ЗДСл вр. чл.26 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация И. Ж. С. е повишена като държавен служител от V старши ранг в IV старши ранг.

В служебното досие на жалбоподателката са приложени утвърдени от секретаря на Район “В.” -СО и връчени й длъжностни характеристики от 09.03.2009 г., 01.02.2011 г., 09.03.2011 г. и 01.08.2012 г. Последната по ред е изготвена във формат съгласно образеца по приложение № 2 към чл.3, ал.2 от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители, приета с ПМС № 129/2012 г. Структурирана е в 11 раздела. Според раздел 1 “Обща информация” длъжността главен експерт “Човешки ресурси” е от администрацията – СО – Район “В.”, отдел “ФМЧР”, длъжностно ниво 9, наименование на длъжностното ниво–експертно 5, минимален ранг на заемане на длъжността – IV младши. Според раздел 2 “Място на длъжността в структурата на организацията”, тя е подчинена пряко на началника на отдел “ФМЧР” и опосредено чрез него на заместник – кмета и кмета на района. Според раздел 3 “Основна цел на длъжността” е да организира цялостната дейност, свързана с административното обслужване на кадрите в районната администрация. Според раздел 4 “Областите на дейност” са по КТ, ЗДСл, ЗМСМА, наредби, правилници и решения на СОС. В раздел 5 “Преки задължения” те са изброени в 26 пункта, в т.ч. по изрично писмено нареждане на кмета оформя документално сключването, изменението и прекратяването на трудовите и служебни правоотношения със служителите на администрацията, тяхната регистрация в ТД на НАП – С., техните отпуски, преназначаване и пенсиониране, като изиска необходимите документи (т.5.1), поддържа личните досиета на служителите, като съхранява в тях всички документи, касаещи трудовите и служебни правоотношения (т.5.2); следи за трудовия и служебния им стаж и изготвя документацията за актуализиране на размера на допълнителното възнаграждение за прослужено време

(т.5.3); обезпечава правилното приложение на всички нормативни документи по въпросите на заплащането на труда (т.5.4); до края на годината изготвя справка за неизползвания отпуск и график за ползването на платения годишен отпуск на служителите през следващата година (т.5.6); непрекъснато следи за изменението в нормативните документи (т.5.25), при необходимост изпълнява и други задължения (т.5.26) и др. Според раздел 9 “Контакти” заеманият тази длъжност осъществява вътрешни контакти с ръководителите и служителите в районната администрация, както и външни – СО, висши органи на държавната администрация, правоохранителните органи, при необходимост – с други органи на изпълнителната власт.

По атестационните формуляри на И. Ж. С. за всички периоди на оценяване 09.03.2009 г. – 30.11.2009 г., 01.12.2009 г. – 30.11.2010 г., 01.12.2010 г. – 30.11.2011 г., 01.12.2011 г. – 30.11.2012 г., 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г., 01.01.2014 г. – 30.12.2014 г. ѝ е поставена обща оценка 2 „Изпълнението е над изискванията“ по чл.23, т.2 от Наредбата за условията и реда за атестирането на служителите в държавната администрация. Във формуляра за оценка на индивидуалното ѝ изпълнение за последния период на оценяване 01.01.2014 г. – 30.12.2014 г. оценяващият я ръководител по отделните показатели е написал, че И. Ж. С. се справя отлично със задачите, произтичащи от длъжностната ѝ характеристика, и с допълнително поставените ѝ; изпъквала с инициативност и решаване на сложни трудовоправни казуси; идентифицирала и задълбочено разглеждала проблемите; изпълнявала задълженията си без напътствие и помощ, поемала лична отговорност за постигане на желаните резултати; добре работела в екип; правилно интерпретирала документите, с които работи. Последната обща характеристика за постиженията и поведението на И. Ж. С. е, че тя е добър екипен служител, професионалист, изпъкващ с инициативност, способен да решава сложни трудовоправни казуси и да поема лична отговорност.

Установява се от Справката за видовете отпуски, ползвани от И. Ж. С. за периода 15.12.2014 г. – 24.09.2015 г., изготвена на 30.11.2015 г. и приложените първични документи, че тя е ползвала:

- платен годишен отпуск 2 дни от 18.12.2014 г. – 19.12.2014 г. по Заповед №

РД-19-1550:11.12.2104 г. на кмета на Район “В.” – СО;

- отпуск за временна неработоспособност 234 дни от 20.01.2015 г. до 23.09.2015 г. 10 бр. по болнични листове № Е20140445561 от 21.01.2015 г., № Е201407881570 от 26.01.2015 г., № Е20140215526 от 23.02.2015 г., № Е20141140652 от 09.03.2015 г., № Е20141140657 от 08.04.2015 г., № Е20141140664 от 08.05.2015 г., № Е20141140674 от 08.06.2015 г., № Е20141140684 от 07.07.2015 г. (обжалван), № Е20152799436 от 05.08.2015 г. и № Е20152799447 от 25.08.2015 г.

II. Писмо № ЛС-92 00-2/15.12.2014 г. на СО – Район “В.”

Писмо № ЛС-92 00-2/15.12.2014г. е изготвено от И. Ж. С. в длъжностното качество на главен експерт “Човешки ресурси” в СО-Район “В.” до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” със запитване във връзка с прилагането на чл.22, ал.1 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските (НРВПО), а именно: “.... когато част от 8-месечния трудов стаж е придобит пред една календарна година и друга част - през следващата календарна година, той има право на платен годишен отпуск за първата календарна година, пропорционално на трудовия стаж през тази година, а за втората година придобива право на платен годишен отпуск в пълен размер”. В писмото се сочи, че в отдел “Правно осигуряване” на Район “В.” имало становище, че отпускът от първата календарна се губел и служителят не можел да го ползва през следващата година, защото щом нямал право на ползване, следователно нямал и право на отпуск за тези месеци. В заключение се иска компетентният отговор на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”, в който изрично да бъде коментиран въпросът дали отпускът от първата календарна година е право на служителя и той може да го използва след като придобие 8-месечен стаж, независимо, че е в другата календарна година, или го губи.

Писмо № ЛС-92 00-2/15.12.2014 г. е изготвено на бланка на СО – Район “В.”, автоматично е изведен с посочения изходящ номер и бар код (90)[ЕИК], подписано е от И. Ж. С. като главен експерт “ЧР”; върху подписа ѝ е положен кръгъл печат с изписан във външния кръг текст “Район “В.”-12–С.–12”, а в центъра на вътрешния кръг е изобразен гербът на Столична община.

В отговор е получено писмо изх. № 0104-27725/17.12.2014 г. от Дирекция “ПОИД” на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”, според което в чл.22, ал.1 НРВПО е уредено, че всеки работник или служител, който има най-малко 8 месеца трудов стаж, придобива право да ползува платен годишен отпуск по чл.155 КТ (основен и удължен платен годишен отпуск) и чл.156 КТ (допълнителен платен годишен отпуск). Когато 8-месечният трудов стаж е придобит през първата година на работа на работника или служителя, той има право на платен годишен отпуск за същата година в пълен размер. Когато част от 8-месечният трудов стаж е придобита през една календарна година и друга част през следващата календарна година, той има право на платен годишен отпуск за първата календарна година пропорционално на трудовия му стаж през тази година, а за втората година придобива право на платен годишен отпуск в пълен размер. За ползване на платения годишен отпуск през втората и следващите календарни години не се изисква нов 8-месечен трудов стаж, като в тези случаи размерът на отпуска за съответната календарна година се определя пропорционално на трудовия стаж на работника или служителя в това предприятие. В заключение се отбелязва, че полагащият се, пропорционално на трудовия стаж, платен годишен отпуск от първата календарна година не се губи, а работникът или служителят може да го използва през следващата календарна година, след като придобие право на ползване на платен годишен отпуск. Писмо изх. № 0104-27725/17.12.2014 г. на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” е пратено на официалния електронен адрес на СО – Район “В.” – [\[електронна поща\]](#).

Във връзка с подписването и подпечатването на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. е представена Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г. на кмета на Район “В.” – СО, с която на основание чл.46, ал.4 ЗМСМА, чл.6 и чл.8 от Указ № 612 за печатите (обн., ДВ, бр.69 от 1965 г., изм., бр.26 от 1988 г., бр.11 и бр.47 от 1988 г., бр.45 и бр.97 от 2002 г.), Заповед № РД-09-573/21.03.2011 г. на кмета на СО и раздел V от У. правилник на СО – Район “В.” е наредено печатите с герба на [населено място] за СО - Район “В.” да се поставят от поименно изброени служители върху конкретно посочените в нея документи. Така с т.І.12 от Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г. е наредено печат с индекс 12 да се поставя върху служебни бележки, удостоверения, трудови книжки, служебни книжки, справки, писма и запитвания до институции, производствени

характеристики, заверени копия от документи, подписвани от И. Ж. С.–главен експерт “Човешки ресурси”, отдел “ФМЧР”. Разпоредено е, че печатите са персонални и не могат да бъдат поставяни от други служители, а отговорността за съхранението и използването им се носи от определените в заповедта лица.

III. Дисциплинарен съвет при Район “В.” – СО

Със Заповед № РД-09-61/16.03.2012 г. на кмета на Район “В.” – СО на основание чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА и чл.95 ЗДСл и във връзка с подадени заявления е назначен Дисциплинарен съвет при Район “В.” – СО в състав: председател – П. Г. – главен юрисконсулт, заместник – председател – Д. И.–началник отдел “АИО” , членове – Н. А. – началник отдел “ИББЕ”, А. Й. – началник сектор “КС” и Ц. К. – младши експерт “АИО” и резервни членове – С. М. – началник отдел “ПО” и К. К. – главен инженер.

Със Заповед № РД-09-129/27.05.2014 г. на основание чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА и чл.95 ЗДСл и във връзка със Заповед № РД-15-59/04.05.2012 г. и Заповед № РД-15-76/19.03.2014 г. на кмета на Район “В.” – СО е изменена съставът на Д. съвет, определен със Заповед № РД-09-61/16.03.2012 г., като А. Й. – началник сектор “КС” и С. М. – началник отдел “ПО” е заличена като член и заменена от С. С. – главен архитект, а С. М. – началник отдел “ПО” е заличена като резервен член и заменена от И. С. – юрисконсулт.

Със Заповед № РД-15-127/18.06.2014 г. на кмета на Район “В.” – СО на П. А. Г. на длъжност главен юрисконсулт в отдел “ПО” е наложено на основание чл.90, ал.1, т.2 ЗДСл дисциплинарно наказание “порицание”. Препис от заповедта е връчен на П. А. Г. лично на 18.06.2014 г. срещу подпис съгласно чл.97, ал.2 ЗДСл. От тази дата подлежи на незабавно изпълнение на основание чл.97, ал.3 ЗДСл. Не е обжалвана и/или отменена по съдебен ред.

Със Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. на кмета на Район “В.” – СО е заличено на основание чл.99, ал.1 и 2 ЗДСл наложеното с негова Заповед № РД-15-127/18.06.2014 г. дисциплинарно наказание “порицание” на П. А. Г. на длъжност главен юрисконсулт в отдел “ПО” при Район “В.”–СО, тъй като в 6-месечния срок по чл.99, ал.1 ЗДСл от налагането му не е извършила други

нарушения, изпълнявала е служебните си задължения точно, компетентно и в срок.

В съдебно заседание на 17.03.2016 г. жалбоподателката оспори по реда на чл.193, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК верността на съдържанието на Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. досежно посочената в нея дата на издаване и след заявление чл.193, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК на ответната страна, че ще се ползва от нея, съдът откри производството за проверка на истинността ѝ.

Съгласно чл.194, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК в същото съдебно заседание жалбоподателката представи препис – извлечение от служебна книжка серия А, № 44741/01.10.2009 г. на П. А. Г., на стр.36 –37 от която е вписано заличаване на дисциплинарното наказание на основание чл.98 ЗДСл от 18.06.2015 г., което е подписано и подпечатано.

От показанията на разпитаната свидетелка С. Г. С. –главен специалист в отдел “ФМЧР” на СО – Район “В.” се установи, че тя е нанесла това заличаване по чл.98 ЗДСл в служебната книжка на серия А, № 44741/01.10.2009 г. на П. А. Г. на посочената в нея дата 18.06.2015г., след което началникът на отдел “ФМЧР” Д. Н.–Т. го е подписала и подпечатала с поверения ѝ печат на № 7 на СО–Район “В.”. Заличаване по чл.98 ЗДСл било извършено по обичайния начин, след като констатирали, че от датата на заповедта за дисциплинарно наказание била изтекла 1 г. При вписване на това заличаване в служебното досие на П. А. Г. – главен юрисконсулт в отдел “ПО”-Район “В.”–СО тогава не била приложена заповед за предсрочно заличаване на това дисциплинарно наказание по чл.99 ЗДСл.

В хода на делото във връзка с откритото производство по чл.193, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК със Заповед № РД-09-99/05.04.2014 г. на кмета на Район “В.” – СО на основание чл.46, ал.1 ЗМСМА е наредено началникът на отдел “ФМЧР” Д. Н. Т. да извърши проверка по случая. Резултатите ѝ от извършването ѝ са

отразени в нейно писмо № РВР16-ВК91-451/06.04.2016 г., според което в служебното досие на П. А. Г. – главен юриконсулт в отдел “ПО” - Район “В.” – СО се установила Заповед № РД-09-3/12.01.2015г., с която на основание чл.99, ал.1 и 2 ЗДСл било предсрочно заличено дисциплинарното й наказание, но то не било отразено в служебната й книжка. В нея било вписано заличаване по чл.98 ЗДСл от 18.06.2015 г., което било предоставено за подпис, без да е уведомена за наличието на Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. По писмо № РВР16-ВК91-451/06.04.2016 г. е поставена недатирана резолюция на кмета на Район “В.” – СО “да се възстанови законосъобразното положение”.

След тази проверка по служебна книжка серия А, № 44741 на П. А. Г. на основание чл.4, ал.3 от Наредбата за служебното положение на държавните служители е поправено вписването на процесното заличаване на дисциплинарното наказание, така че вместо основаниято “чл.98 ЗДСл”, то да се чете “чл.99 ЗДСл”, а вместо датата “18.06.2015 г.” то да се чете “Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г.”

Разпитана като свидетел по делото Д. К. Н. – Т. – началник на отдел “ФМЧР” при СО – Район “В.” повтори констатациите по писмо № РВР16-ВК91-451/06.04.2016 г. По Заповед № РД-09-99/05.04.2014 г. на кмета на Район “В.” – СО извършила обстойна проверка съвместно с главен експерт “ЧР” В. М.. По служебното досие на П. А. Г. на длъжност – главен юриконсулт в отдел “ПО” при СО – Район “В.” установили заповед за предсрочно заличаване на дисциплинарното й наказание от 12.01.2015 г. Същевременно по служебната й книжка било вписано заличаване поради изтичане на 1-годишния срок за изтърпяването му по чл.98 ЗДСл. Въз основа на резултатите от тази проверка извършили поправка в служебната книжка - изменили основаниято за заличаването от ”чл.98 ЗДСл” на “чл.99 ЗДСл” и датата му от “18.06.2015 г.” на “12.01.2015 г.” Свидетелката потвърди, че и двете вписвания по служебна книжка серия А, № 44741/01.10.2009 г. са

подписани от нея и подпечатани от нея. Първото вписване по чл.98 ЗДСл било нанесено от главен специалист от отдела, докладвано й било за подпис и тъй като имало доверие в подчинените си, го подписала, без да направи справка със служебното досие на П. А. Г. – главен юрисконсулт в отдел “ПО”. Второто вписване било извършено лично от нея като поправка на първото след наредената от кмета на района нарочна проверка. Свидетелката потвърди, че понастоящем Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. била приложена в служебното досие на този държавен служител. Видяла за първи път при проверката на 06.04.2016 г. Регистрационният й индекс бил даден по журнал - заповедна книга, по която били извеждани всички заповеди и се съхранявала при секретарката на кмета на района. Според установения ред, по всяка заповед следвало да е подписана от изготвилото я длъжностно лице и от съответния му началник, с който е съгласувана, с посочени по формуляра й техни данни преди да се докладва на кмета на Район “В.” – СО. Освен този екземпляр, който се прилагал в заповедната книга, всяка заповед имала и втори екземпляр без тези отбелязвания за изготвянето и съгласуването й. В служебното досие на П. А. Г. – главен юрисконсулт в отдел “ПО” бил приложен екземпляр от Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. единствено с подписа на кмета на СО – Район “В.”, идентичен с този на л.120 от делото, но било възможно в заповедната книга да е приложен екземпляр с отразени данни кой я е изготвил и кой я е съгласувал.

След така проведеното производство по чл.193, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК съдът намира, че жалбоподателката не проведе дължимото се от нея съгласно чл.193, ал.3, изр.1 ГПК вр. чр.144 АПК доказване, че посочената в Заповед № РД-09-3/12.01.2015г. дата на издаването й е невярна. Безспорни доказателства по чл.194, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК в тази насока не са събрани по делото, а извод за антидатиране на този официален документ не могат да бъдат правят съда по предположения. Първо, външни недостатъци по чл.178, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК като зачерквания, изтривания, добавки и др. по самата Заповед №

РД-09-3/12.01.2015 г. не се констатира, в т.ч. относно датата й. Второ, автентичността на подписа на кмета на Район “В.” по Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. не е оспорена по реда на чл.193, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК, поради което зачитайки задължителната й доказателствена сила като официален документ по чл.179, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК, тя следва да се приеме за издадена от него. Подписите на длъжностните лица, изготвели и съгласували тази заповед, са с предварително значение, за да се удостоверят отделните етапи от подготовката й, без липсата им да я лишат от правна сила, след като обективизираното в Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. волеизявление за предсрочно заличаване по чл.99, ал.1 ЗДСл принадлежи на лично подписалия я орган по назначаването. Отделно, възможно екземплярът й с парафите за изготвяне и съгласуване да е в заповедната книга на администрацията, а непарафираният екземпляр да е приложен в служебното досие и оттам да е копиран за представяне по делото. Трето, антидатиране на Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. не може да се обоснове чрез съпоставка със служебна книжка серия А, № 44741/01.10.2009 г. Затова, защото първоначално извършеното в нея вписване на заличаването по чл.98 ЗДСл от 18.06.2015 г. е последващо поправено по надлежния ред съгласно чл.4, ал.3 от Наредбата за служебното положение на държавните служители на заличаване по чл.99 ЗДСл съгласно Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. Четвърто, Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. не може да се признае за неистинска заради момента на нейното представяне по делото. Действително същата не е включена в първоначално изпратената по реда на чл.152, ал.1 АПК административна преписка, тъй като не касае пряко спора, а и защото не е предявено такова оспорване в жалбата. За първи път с молба на жалбоподателката от 29.12.2015 г. (т.5) е заявен довод за нарушение на разпоредбата на чл.95, ал.4 ЗДСл предвид дисциплинарното наказание, наложено на П. А. Г. – главен юрисконсулт в СО–Район “В.”, председател на Д. съвет при СО, във връзка с което е и изискано от ответника да представи дисциплинарно й дело. То е

изискано на основание чл.190 ГПК вр. чл.144 АПК с определение в с.з. на 28.01.2016 г. от ответника, който в изпълнение на това свое задължение го е представил с молба от 01.01.2016 г. Тоест, начинът и моментът на представяне на Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. по делото е процесуално редовно и не сочат на нарочното нейно създаване за нуждите на защитата на ответника в процеса.

При тази доказателствена съвкупност по чл.194, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК, съдът съгласно чл.194, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК приема оспорването на истинността на Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. за недоказано по реда на чл.193, ал.3, изр.1 ГПК вр. чл.144 АПК от жалбоподателката, а самата нея ще цени като достоверно датирана.

Поради изтичане мандата на Дисциплинарен съвет н Район “В.” – СО по Заповед № РД-09-61/16.03.2012 г. на кмета на Район “В.”–СО, тя е отменена с негова **Заповед № РД-09-139/21.07.2015г.** и на основание чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА и чл.95, ал.1 и 2 ЗДСл е назначен Дисциплинарен съвет в нов състав с: председател – П. Г. – главен юрисконсулт, заместник–председател–Д. И. – началник отдел “АИО”, членове – С. С. – главен архитект и В. Б. – началник отдел “ОСКТ” и резервни членове – А. К. – старши експерт “ОСКТ” и С. К. – юрисконсулт в отдел “ПО” за срок от 3 г. със задача да разглежда дисциплинарните дела в изпълнение на чл.95, ал.4 и чл.96 ЗДСл.

IV. Дисциплинарно наказващ орган

С Решение № 5 по Протокол № 1, точка 2 от 14.11.2011 г. на СОС на основание чл.21, ал.1, т.23, чл.39а, ал.1 ЗМСМА (ред. – преди изм., ДВ, бр.19 от 2014 г.) и чл.4, ал.5 от Изборния кодекс са избрани кметовете райони на СО за срока на правомощията на СОС, в т.ч. М. В. М. за кмет на Район “В.”. Положил е клетва по чл.32, ал.1 ЗМСМА непосредствено след този избор, видно от Протокол № 1, точка 3 от 14.11.2011 г. на СОС, с което е встъпил в пълномощията си съгласно чл.38, ал.4 ЗМСМА. Със Заповед № РД-15-7532/14.11.2011 г. на кмета

на СО на основание чл.68, ал.1, т.5 и чл.88 КТ, чл.38, ал.4 и 7, чл.39а, ал.1 и 7 ЗМСМА, Решение № 5 по Протокол № 1/14.11.2011 г. на СОС и Решение № 76 по Протокол № 59, точка 6 от 25.02.2012 г. на СОС – т.6 на М. В. М. за кмет на Район “В.” е определено основно месечно възнаграждение и допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит по КТ. Избран е за кмет на Район “В.” – СО пряко от населението на основание чл.38, ал.2 ЗМСМА (ред. – изм. и доп., бр.19 от 2014 г.) на първия тур на местните избори от 25.10.2015 г., а е положил клетва по чл.32, ал.1 ЗМСМА за новия си мандат по Протокол № 1, точка 3 от 12.11.2015 г., от която дата отново е овластен с произтичащите от длъжността пълномощия за нов 4-годишен срок съгласно чл.38, ал.4 ЗМСМА. Следователно през целия процесен период въз основа на съответен избор, кмет на Район “В.” - СО е М. В. М., който в това длъжностно си качество е организирано назначаването на държавните служители от общинската администрация в този район съгласно чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА.

С Решение № 605 по Протокол № 87, точка 4 от 18.09.2015 г. на СОС на основание чл.161 от Изборния кодекс, чл.42, ал.6, чл.21, ал.1, т.8 ЗМСМА във връзка с изборите за общински съветници и кметове, насрочени с Указ № 162/10.08.2015 г. на президента на Република Б. (ДВ, бр.61 от 2015 г.) за 25.10.2015 г. са определени заместници на кмета на СО, кметовете на райони на територията на СО и кметовете на кметства, в т.ч. за В. кмет на СО в отсъствието на Й. А. Ф. е определена М. Д. Б., заместник–кмет на СО, а за В. кмет на Район “В.” - СО в отсъствието на М. В. М. е определен Д. Г. Д., заместник – кмет на Район “В.” - СО. Предвидено е, че това временно изпълнение на съответните длъжности важи, когато заемащите ги лица бъдат регистрирани като кандидати за участие в съответния вид избор съгласно чл.414, ал.3 от Изборния кодекс.

Със Заповед № РД-09-196/18.09.2015 г. на кмета на район “В.”–СО М. В. М. на

основание чл.39, ал.2 ЗМСМА е определил заместник – кмета инженер Д. Г. Д. да го замества при отсъствие поради ползване на платен годишен отпуск, неплатен отпуск и всеки друг вид отпуск по КТ, разрешен по надлежния ред.

С Решение № 307-МИ/20.09.2015 г. на Общинската изборителна комисия – С. на основание чл.87, ал.1, т.14 и чл.417, ал.1 от Изборния кодекс М. В. М. е регистриран като кандидат за кмет на СО - Район “В.”, издигнат от ПП “ГЕРБ” за участие в изборите на общински съветници кметове, насрочени за 25.10.2015 г.

Със Заповед рег. № РД-15-9734/24.09.2015 г., издадена за кмета на СО от М. Д. Б., заместник–кмет на СО съгласно Заповед за заместване № СО-15РД-09-1186/2015 г. на основание чл.155 и чл.160 КТ вр. чл.104, ал.1 от Изборния кодекс на М. В. М., кмет на СО - Район “В.” въз основа на негово коригиращо заявление вх. № СО-15-94-М-426/1/24.09.2015 г. му е разрешено ползването на 17 работни дни платен годишен отпуск, считано от 23.09.2015 г. и неплатен служебен отпуск, считано от 16.10.2015 г. до обявяване на изборните резултати.

Цитираните по-горе решения са публично оповестени на официалните сайтове на СО и ЦИК и като общоизвестни не подлежат на доказване по делото съгласно чл.155 ГПК вр. чл.144 АПК.

С трудов договор № 659/30.11.2007 . и допълнително споразумение № РД-15-29/22.04.2015 г. по чл.119 КТ, СО–Район “В.” като работодател е възложило, а Д. Г. Д. като служител е приел да изпълнява длъжността – заместник – кмет на СО – Район “В.”, Дейност 122 “Общинска администрация” за неопределено време.

V. Дисциплинарно дело № 16/2015 г. на Район “В.”–СО

С писмо изх. № ЛС-93-00-14/12.01.2015 г. на кмета на Район “В.” –СО от И. Ж. С. на основание чл.93, ал.1 ЗДСл вр. чл.42а ЗДСл, чл.9 КПСДА, чл.46, т.6 от У.

правилник на Район “В.” – СО, чл.7, ал.2 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, както и длъжностната характеристика е изискано да даде обяснения за предприетите от нейна страна на 15.12.2014 г. действия по изготвяне и изпращане с неин подпис, печат на Район “В.” –СО и изходящ номер от деловодната програма “А.” на Район “В.” – СО на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г., адресирано до Инспекцията по труда в качеството ѝ на главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР” без знанието на органа по назначаването. Указано ѝ е, че може да приложи доказателства по нейна преценка. Даден ѝ е срок за депозиране на обясненията до 17 ч. на 13.01.2015 г.

И. Ж. С. е представила в Район “В.” – СО така изисканите ѝ **писмени обяснения № ЛС-93 88-14-[1] от 13.01.2015 г.** на вниманието на кмета М. М.. В тях е посочила, че през м. декември 2012 г. във връзка с изготвяне на графика на отпуските за 2013 г. на служителите на Район “В.”–СО потърсила мнението и становището на отдел “ПО” относно полагащите се отпуски на новоназначени служители, които нямат 8-месечен трудов стаж. Консултирала се със С. М., по това време началник на отдел “ПО”, както и с П. А. – главен юрисконсулт, които ѝ казали, че нямат право на отпуск служители, назначени на първо работно място в предходната година, ако частта от 8-месечния трудов стаж, необходим за възникване на правото на ползване на платен годишен отпуск, е придобита в календарната година на постъпването, а другата част в следващата календарна година. Казусът бил обсъден още веднъж в присъствието на С. М. – тогава началник отдел “ПО”, П. А. – главен юрисконсулт и Б. Е.–юрисконсулт, след което бил изготвен график за отпуските за 2013 г. според указанията им. Във връзка с постъпило искане вх. № ФО-9400-83/24.11.2014 г. от Б. Е. за доброволно изплащане на полагаемо му се поради прекратяване на служебното му правоотношение обезщетение за неизползван отпуск, И. Ж. С. по-задълбочено проучила правната страна на този въпрос - консултирала се с колеги от други райони на СО, обадила се в

Инспекцията по труда, в резултат на което станало ясно, че до дотогава в Район “В.”–СО са тълкували и прилагали неправилно чл.22 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските. Затова включила в справката за изготвяне на графика за 2015 г. полагащите се отпуски на новоназначените служители Н. Г. и А. Г.. При представяне на тази справка в отдел “ПО”, главният специалист С. С. предала на И. Ж. С. становището на зам. – кмета С. М., че отпуските на новоназначените служители били неправилно включени. По този повод била извикана от кмета на СО - Район “В.”, който я попитал защо е включила тези отпуски – обяснила причините, поради които счита, че заповедта, която получила от С. М. за очевидно правонарушение и го уведомила, че за изясняване на казуса ще направи запитване до Инспекцията по труда. Действайки съобразно чл.21, ал.1 и чл.24, ал.3 ЗДСл и на основание Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г. на кмета на Район “В.”–СО, с която ѝ било възложено да прави запитвания до институции с неин подпис и печат подготвила писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. до Инспекцията по труда, което съгласувало с ресорния заместник – кмета инж. Д. Д., секретаря на района–Д. И. и началника на отдел “ФМЧР”–Д. Н.. В края И. Ж. С. е написала, че с действията си е изпълнила дълга си на държавен служител добросъвестно и безпристрастно и е предпазила Район “В.” от извършване на правонарушение, което би могло да се използва за политически цели, както и да причини на общината финансови загуби. Приложила е копия от Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г. и коментар от сп. “Труд и право”, бр.12.

Със **Заповед № РД-09-7/20.01.2015 г.** на кмета на Район “В.”–СО на основание чл.96, ал.1 ЗДСл е образувано дисциплинарно дело срещу И. Ж. С. – главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР” за изясняване на фактите и обстоятелствата по нарушенията на служебните задължения, във връзка с което е наредено председателят на Д. съвет да свика негово заседание в срок до 21.01.2015 г. и в 3-дневен срок от вземане на решение, същото да бъде представено ведно с

цялата преписка.

С **Протокол от 20.01.2015 г.** е удостоверено проведеното на тази дата първо заседание на Д. съвет при СО – Район “В.” по това дисциплинарно дело, на което са присъствали председателят, заместник -председателят и членовете му, назначени със Заповед № РД-09-61/16.03.2012 г. и Заповед № РД-09-129/27.05.2014 г. на кмета на СО – Район “В.”. Д. съвет се е запознал със Заповед № РД-09-7/20.01.2015 г. кмета на СО–Район “В.” и наличните материали от образуваното с нея дисциплинарно дело – представените от И. Ж. С. писмени обяснения № ЛС-93 88-14-[1] от 13.01.2015 г. по чл.93, ал.1 ЗДСл с приложените към тях доказателства, писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. – копие, графика на отпуските на служителите от отдел “ПО” – копие, длъжностната характеристика за длъжността – главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР”. След запознаване с тези документи, Д. съвет е преценил, че е необходимо да изслуша И. Ж. С. съгласно чл.96, ал.2 ЗДСл.

С **Протокол от 21.01.2015 г.** е удостоверено проведеното на тази дата второ заседание на Д. съвет при СО – Район “В.” по това дисциплинарно дело. Поради неявяването на И. Ж. С. за изслушването ѝ по чл.96, ал.2 ЗДСл е решено да се провери има ли законно основание за отсъствието ѝ и ако това е така служителката да се покани повторно след завръщането ѝ от работа предвид разпоредбата на чл.94, ал.3 ЗДСл. Преценено е, че е необходимо да бъдат изискани от органа по назначаването оригиналните документи за подлежащите на изясняване факти и допълнителни материали – график за отпуските през 2015 г. на служителите от отдел “Инфраструктура, благоустройство и екология” и този на служителите от отдел “ПО”, попълнен и подписан от тях и предоставен на главен експерт “ЧР” за изготвяне на общия годишен график на районната администрация; молба за отлагане на платен годишен отпуск за 2014 г. от инж. А. Г. на длъжност–специалист и тази на Н. Г. на длъжност – юрисконсулт и становището на отдел “ПО”, цитирано в писмо №

ЛС-9200-2/15.12.2014 г.

С **писмо № ЛС-9300-27/22.01.2015 г.**, подписано от председателя на Д. съвет са изискани оригиналите на цитираните документи за изясняване на обстоятелствата – предмет на дисциплинарно дело № 16/2015 г., които са предоставени с писмо № ЛС-93 00 27-[1] от 23.01.2015 г. кмета на Район “В.” – СО. Не е представено единствено становището от отдел “ПО”, преразказано в писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г., тъй като липсвало в оригинал и/или копие.

С **Протокол от 24.01.2015 г.** е удостоверено проведеното на тази дата трето заседание на Д. съвет при СО – Район “В.”, на което е констатирано, че И. Ж. С. е в отпуск поради временна неработоспособност, преценено е, че е необходимо да се изслуша, за което да бъде поканена след завръщането си от работа.

С **писмо № ЛС-93 00 15-[2] от 23.07.2015 г.**, подписано от председателя на Д. съвет при СО – Район “В.”, връчено на И. Ж. С. лично на 23.07.2015 г., тя е поканена във връзка с образуваното срещу нея дисциплинарно дело № 16/2015 г. на основание чл.96, ал.2 ЗДСл да се яви за изслушване на 04.08.2015 г. в 14.00 ч. в сградата на СО – Район “В.”.

С **Протокол от 04.08.2015 г.** е удостоверено проведеното на тази дата четвърто заседание на Д. съвет при СО – Район “В.” в новия състав, назначен със Заповед № РД-09-139/21.07.2015 г. на кмета на СО – Район “В.”. В началото му са представени всички събрани до този момент материали по това дисциплинарно дело, след което е пристъпено към явилата се лично за изслушването й И. Ж. С., която е заявила, че поддържа. На отправените към нея въпроси е пояснила, че не е търсела становище от отдел “ПО” по въпросите, поставени в писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г., тъй като й било предадено чрез главен специалист С. мнението на заместник – кмета С. М., че графикът за 2015 г. в частта на размера на отложените отпуски на новоназначените служители са неправилни със заповед за преработката му, а веднага след това била извикана

от кмета Район “В.”–СО. Решила да отправи запитване до инспекцията по труда, за да докаже, че е права в този конкретен случай и така да се защити срещу внушенията, които се правили, че е некомпетентна. На въпрос за това дали е допускала грешки при изпълнение на служебните си задължения, И. Ж. С. е отговорила, че може и да е допуснала грешка, за която не си спомня, но била натоварена с толкова много работа – избори, лични асистенти, текущите й задачи като главен експерт “ЧР”, поемала и допълнителни задачи. С това изслушването ѝ е приключило, Д. съвет е обсъдил материалите от дисциплинарното дело № 16/2015 г. и на основание чл.96, ал.3 ЗДСл е решил на държавния служител И. Ж. С. – главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР” – Район “В.” - СО за извършено нарушение по чл.89, ал.2, т.1, 3 и 5 ЗДСл да бъде наложено дисциплинарно наказание по чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл – уволнение.

По делото не се доказва кога Д. съвет официално през деловодната система на районната администрация е представил решението си ведно с преписката от д. д. № 16/2015 г. на дисциплинарно – наказващия орган, без което не може да се прецени спазен ли или не срокът по чл.96, ал.3 ЗДСл. По четирите протокола от заседанията на Д. съвет в края им саморъчно е написано от кмета на Район “В.” – СО, че е ги е получил и че се е запознал със съдържанието им.

Изготвен е ръкописно написан **Протокол от изслушване, проведено на 24.09.2015 г.** от заместник – кмета на СО – Район “В.” инж. Д. Д. като ВР ИД кмет на Район “В.” – СО съгласно Решение № 605 по протокол № 87 от 17.09.2015 г., заместващ органа по назначаването по Заповед № РД-09-196/18.09.2015 г. съгласно чл.93, ал.1 ЗДСл на И. Ж. С., при което е заявила, че се е обосновала в своите писмени обяснения, а това което я питат е отговорила и няма какво друго да добави.

Със **Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г.**, подписана За кмета на Район “В.” – СО от заместник – кмета инж. Д. Д. по Заповед № РД-09-196/18.09.2015 г. за

заместване, на основание чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” на И. Ж. С. – главен експерт “Човешки ресурси” в Отдел “ФМЧР” на Район “В.” – СО. В съобразителната част пише, че на основание чл.97, ал.1 ЗДСл, Протоколи от 20.01.2015 г., 21.01.2015 г., 24.01.2015 г. и 04.08.2015 г. на Д. съвет, Протокол от 24.09.2015 г. за изслушване на държавния служител и с оглед обясненията вх. № ЛС-9300-14/1/13.01.2015 г., дадени от И. Ж. С. на основание чл.93, ал.1 ЗДСл било установено, че “на 15.12.2014 г. служителят в нарушение на чл.21, ал.1 и 2 от ЗДСл и чл.21, ал.1 от ЗДСл за добросъвестно и точно изпълнение на държавната служба с оглед изпълнението и в несъответствие с чл.46а от ЗДСл, чл.9 от КПСДА, чл.46, т.6 от УПРВ, чл.7, ал.2 от Наредбата и длъжностната характеристика е изпратил писмо № ЛС-9200-2/15.12.2005 г.”, подписано с имената **И. Ж. С.** и в качеството на главен експерт “ЧР”, което било адресирано до Изпълнителната агенция “Главна инспекция по труда”, като официална кореспонденция. Върху него бил положен подписът от **И. Ж. С.** и него бил поставен печат с герб на СО с № 12, предоставен на Район “В.” – СО за служебна употреба, в съответствие с приложимите нормативи. Върху изходящия му екземпляр нямало никакви съгласувания и/или одобрявания на нито едно длъжностно лице, нито такова на ръководна позиция, в т.ч. на кмета на Район “В.” – СО. Писмото било изготвено и изпратено от **И. Ж. С.** като официална кореспонденция, било изведено чрез деловодната програма “А.”, сканирано в информационната база на деловодната програма и изведено с със следния № ЛС-9200-2/15.12.2005 г. По установения ред в администрацията бил утвърден начин на съгласуване на изходящата кореспонденция от всички ръководни длъжностни лица, на които е подчинен служителят с оглед на заеманата от него длъжност. От “длъжностната характеристика и чл.7, ал.2 от наредбата” било необходимо съгласие за официална кореспонденция – да бъде изразено от началника на отдел “ФМЧР”, заместник–кмет, като и да бъде установено знание на органа по назначаването. Изпратеното от **И. Ж. С.** писмо

било подписано само от нея като главен експерт, без да е удостоверено съгласие на което и да е друго длъжностно лице. В текста му било изразено мнение и бил потърсен отговор по прилагане на конкретни нормативи на трудовото законодателство, отнасящи се до платения годишен отпуск на служителите в държавната администрация. Твърдяло се, че има становище от отдел “ПО” по неправилно тълкуване на закона, което не било вярно. Така били нарушени етичните правила за поведение на служителите в държавната администрация - в официална кореспонденция било изразено мнение, за което не бил уведомен органът по назначаване, нито било налице неговото съгласие. Изброени са под опис доказателствата, събрани в дисциплинарното производство. В края на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. е записано, че били взети предвид тежестта на нарушението, настъпилите от него последици за държавната служба и за гражданите, формата на вина на държавния служител, обстоятелствата, при които е извършено нарушението.

Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. е връчена на И. Ж. СОКОЛОВАлично срещу подпис на 24.09.2015 г.

Със Заповед № РД-15-137/24.09.2015 г., подписана За кмета на Район “В.” – СО от заместник – кмета инж. Д. Д. по Заповед № РД-09-196/18.09.2015 г. за заместване, на основание чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл във връзка с наложено със Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. дисциплинарно наказание “уволнение” по чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на И. Ж. С. от Столична община – Район “В.”, Дейност 122 “Общинска администрация”, отдел “Финансови, материални и човешки ресурси”, на длъжност – главен експерт, ранг V старши. Причините за прекратяване били описаните в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. Наредено да ѝ се изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.61 ЗДСл за 2014 г. – 10 дни и за 2015 г. – 24 дни.

В хода на делото извън административната преписка за изясняване на спора от

фактическа страна се събраха допълнителни доказателства.

Разпита се като свидетел Б. С. Е., юриконсулт в Район “В.” – СО през 2012 г. – 2014 г. По това време имало двама заместник – кмета С. М., която отговаряла за отдел “Правно обслужване”, отдел “Общинска собственост” и др., и инж. Д. Д., в чийто ресор влизал отдел “ФМЧР” и др. Между жалбоподателката и заместник – кмета С. М., юрист по образование, се породили разногласия при тълкуването на конкретни разпоредби от трудовото законодателство. Спорният въпрос бил дали новопостъпилите служители, какъвто бил самият свидетел, трябва да имат 8 месеца реално прослужено време в тази районна администрация, за да им се полага платен годишен отпуск, респективно при прекратяване на служебното правоотношение за непользвания такъв отпуск да им се плаща обезщетение. Заместник – кметът С. М. застъпвала становището, че такъв отпуск не се следва без съответните прослужени месеци при този орган по назначаването. Жалбоподателката смятала, че се изисквал единствено 8 месеца стаж, независимо на основание кое служебно правоотношение е придобит с настоящия и/или предходния орган по назначаването. Това бил само един от поводите за противоречията между двете, но имало и други такива противопоставяния помежду им. Затова отдел “Човешки ресурси”, който в миналото бил към заместник–кмета С. М., бил изведен от ресора ѝ и прехвърлен към другия заместник – кмет инж. Д. Д.. Самият свидетел присъствал на дискусии, в които двете изразявали различни мнения по съответния обсъждан въпрос. Чувал заместник–кметът С. М. да се заканва на жалбоподателката, че ще бъдат предприети мерки, за да бъде освободена. Свидетелят бил очевидец на разговор, в който заместник–кметът С. М. се допитвала до главния юриконсулт П. А. има ли основания и способности жалбоподателката да бъде освободена от работа в насока да бъде намерен начин, по който да бъде уволнена. Самият свидетел имал дискусии със С. М., при която тя се държала арогантно и агресивно. Като пример дава случай, в

който му заявила дали иска да му удари два шамара по повод дадената консултация на началника на отдела ЕСГРАОН. С. М. си си позволявала обидни епитети по адрес на юрисконсултите от отдел “ПО” - наричала ги тъпи и прости. Това създавало като цяло нездрава и неконструктивна работна атмосфера, заради която свидетелят напуснал през 2014 г. На въпрос за връзката между тези вътрешноведомствени конфликти в Район “В.”–СО и дисциплинарното уволнение на жалбоподателката, свидетелят заяви, че публично известни били много близките отношения между заместник – кмета С. М. и кмета М. М..

Жалбоподателката твърди в молбата ѝ от 29.12.2015 г., че уволнението ѝ е резултат от конфликт със заместник-кмета С. М., възникнал през лятото на 2014 г., когато по нейно нареждане не било изплатено парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2012 г. и 2013 г. на юрисконсулта Б. С. В. при напускането му м. ноември 2014 г. – казус, идентичен с този – предмет на процесното запитване до инспекцията по труда. Още тогава становището на жалбоподателката като главен експерт “ЧР” било, че обезщетение му се дължи, но заместник–кметът С. М. не разрешила изплащането му. Поради този отказ Б. С. В. завел дело в СРС, по което СО – Район “В.” би осъден да заплати това обезщетение ведно с лихви. Конфликтът по същия този въпрос се подновил в края на 2014 г. и станал причина жалбоподателката да отправи процесното запитване до инспекцията по труда.

В тази връзка жалбоподателката изиска по реда на чл.190 ГПК вр. чл.144 АПК, а ответникът представи с молба от 01.03.2016 г. препис от решение от 17.08.2015г. по гр. д. № 69590/2014г. на СРС, П ГО, 77 състав, с което Столична община – Район “В.” е осъдено да заплати на Б. С. Е. ЕГН [ЕГН] на основание чл.61, ал.2 ЗДСл сумата 284.88 лв. - обезщетение за неползван платен годишен отпуск 5 дни за 2012 г. и 7 дни за 2013 г., на основание чл.105, ал.3 ЗДСл сумата 23.74 лв. – обезщетение за 1 ден неспазен срок на предизвестие при

прекратяване на служебното му правоотношение, ведно със законната лихва от предявяването на исковете на 15.12.2014 г. до окончателното изплащане, на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата 1.27 лв. – лихва за забавено плащане на обезщетението по чл.61, ал.1 ЗДСл за периода 29.11.2014 г. – 14.12.2014 г. и сумата 0.11 лв. - лихва за забавено плащане на обезщетението по чл.105, ал.3 ЗДСл за периода 29.11.2014 г. – 14.12.2014 г. Не се спори между страните, че решение от 17.08.2015г. по гр. д. № 69590/2014г. на СРС, II ГО, 77 състав не е обжалвано пред СГС и е влязло в законна сила. В мотивите му е прието, че ищецът е имал право на 5 дни неползван платен годишен отпуск за 2012 г., който не е отразен в графика на СО – Район “В.” по чл.57 ЗДСл и не му е дадена възможност да го ползва до края текуща година да го ползва. Взето е предвид, че неподаването на заявление за отлагане на ползването му съгласно чл.59а ЗДСл не погасява правото му при положение, че към датата на прекратяване на служебното му правоотношение на 08.08.2014 г. не са изтекли 2 години от края на 2012 г., за която такъв се полага. Признато е право на ищеца на 7 дни неползван отпуск за 2013 г., неотложени за следващата година поради ограничението по чл.59, ал.3 ЗДСл, предвид липсата на изрична разпоредба за погасяване на това право при неотлагане.

Разпита се като свидетел по делото и С. Г. С., главен специалист в отдел “ФМЧР” на Район “В.”–СО от 2014 г., понастоящем по майчинство. В същия отдел работела и жалбоподателката, общо 10 ч. били. С постъпването си научила за съществуващ конфликт между заместник–кмета С. М. и жалбоподателката заради различното им становище относно правото на платен годишен отпуск на ново постъпили служители. Самата свидетелка в един момент също станала очевидец на такова противопоставяне помежду им. Поводът бил следният. Раздавала на отделите в района графициите за ползване на платения годишен отпуск за 2015 г. В отдел “ПО” имало два ново постъпили служители С. К. и Н. Г., която нямала предходен стаж. В бланката на графика

имало колона за неползван отпуск през предходната година. В тази връзка С. М. помолила свидетелката да обърне внимание на жалбоподателката, че този служител няма отпуск, който да се прехвърли за 2015 г. и графикът за тях следва да се преработи. Свидетелката предала на жалбоподателката тази информация. Нямаło развитие по случая. Един ден С. М. се поинтересувала преработена ли е бланката. Свидетелката отговорила, че не знае и ще попита жалбоподателката. По този повод се развил конфликтът им - С. М. настоявала в графика да не фигурират дните неползван отпуск, а жалбоподателката смятала, че това не е законно. Искала да направи трудовоправна консултация. Обърнала се към адв. И. С., който в телефонен разговор изразил мнението, че тези дни отпуск се полагат на служителя и няма как да му бъдат отнети. Тъй като нямаło нищо черно на бяло, жалбоподателката решила да изпрати запитване до инспекцията по труда, за да има официално становище. Уведомила ресорния заместник–кмет инж. Д. Д. и началника на отдел “ФМЧР” Д. Н.–Т., че се налага съгласуване на този въпрос с инспекцията по труда, за което ще бъде отправено запитване. От тяхна страна нямаło възражения, обратното впоследствие се интересували дали се е получил отговор от инспекцията по труда. Свидетелката не присъствала на това предварително информиране, научила за него от жалбоподателката. Впоследствие обаче чула телефонен разговор на жалбоподателката със заместник–кмета Д. Д., който се интересувал дали е готово и изпратено писмото до инспекцията по труда. Свидетелката била и очевидец как началникът на отдел “ФМЧР” Д. Н.–Т., секретарят Д. И. и заместник – кметът Д. Д. питали постъпил ли е вече отговор от инспекцията по труда. Нямаło никакви възражения от тяхна страна по тоя повод. Заместник–кметът С. М. разбрала от свидетелката, която докладвайки й друг документ, споменала, че жалбоподателката й е разговаряла с адв. И. С. по въпроса за отпуска на новопостъпилите служители и е изпратила писмо до инспекцията по труда. Тогава заместник – кметът С. М. реагирала много остро

с репликата ”като е тъпа и проста, нека пише до където си иска.”

VI. Дисциплинарно дело № 17/2015 г. на Район “В.”–СО

В настоящото съдебно производство са представени и материалите от дисциплинарно дело № 17/2015 г., образувано срещу И. С. Ж. със Заповед № РД-09-6/20.01.2015 г. на кмета на Район “В.”–СО, по което със Заповед № РД-15-135/24.09.2015 г. на кмета на Район “В.”–СО ѝ е наложено дисциплинарно наказание “порицание” по чл.90, ал.1, т.4 ЗДСл, връчена ѝ на 24.09.2015 г. в 16.55 ч. Същата е оспорена с жалба на И. С. Ж., която е предмет на адм. дело № 10160/2015 г. на Административен съд София – град, Първо отделение, 4 състав. Ето защо без обсъждане следва да се оставят всички доказателствата от дисциплинарно дело № 17/2015 г., тъй като са неотносими към жалбата на И. С. Ж. срещу Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. и Заповед № РД-15-137/24.09.2015 г. от дисциплинарно дело № 16/2015 г., предмет на оспорване по настоящото адм. д. № 10165/2015 г. на Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав.

При тази фактическа обстановка, от правна страна съдът прие:

Жалбата е процесуално допустима в частта, в която подалият я държавен служител оспорва заповедта по чл.97, ал.1 ЗДСл, с която му е наложено дисциплинарно наказание и заповедта по чл.108 ЗДСл, с която е прекратено служебното му правоотношение, съгласно чл.121, ал.1, т.1 вр. чл.124 ЗДСл, в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 АПК за оспорването ѝ.

Жалбата е процесуално недопустима в частта по чл.121, ал.1, т.2 ЗДСл (отм. – ДВ, бр.95 от 2003 г.), в която жалбоподателката иска от съда да бъде възстановена на длъжността – главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР” – Район “В.” – СО. След отмяната на чл.121, ал.1, т.2 ЗДСл (отм. – ДВ, бр.95 от 2003 г.) правото на възстановяване на държавния служител на преди заеманата длъжност в администрацията настъпва *ex lege*. При отмяна на заповедта за

прекратяване на служебното правоотношение, държавният служител се възстановява на предишната си длъжност пряко по силата на закона, ако се яви да я заеме в съответната администрация в 2-седмичния срок съгласно чл.122, ал.1 ЗДСл, без да е необходим постановяване на съдебен акт. В тази й част жалбата е подадена без правен интерес, поради което съгласно чл.159, т.4 АПК следва да се остави без разглеждане, а производството по делото следва да се прекрати.

Разгледана по същество в допустимата част, жалбата е основателна.

Компетентността по налагане на всички дисциплинарни наказания по чл.90, ал.1 ЗДСл съгласно на чл.92, ал.1 ЗДСл е на органа по назначаването с изключение на случаите по чл.6, ал.2 и 3 ЗДСл. Негово е и овластяването по чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл да прекрати едностранно без предизвестие служебното правоотношение, когато държавният служител е дисциплинарно уволнен. По силата на чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА кметът на район е орган по назначаването на държавните служители в районната администрация с произтичащите от това качество правомощия по чл.92, ал.1 ЗДСл и чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл. В случая с Решение № 5 по Протокол № 1, точка 2 от 14.11.2011 г. на СОС на основание чл.21, ал.1, т.23, чл.39а, ал.1 ЗМСМА (ред. – преди изм., ДВ, бр.19 от 2014 г.) и чл.4, ал.5 от Изборния кодекс М. В. М. е избран за кмет на Район “В.”–СО. Встъпил е в пълномощията си като такъв с полагане на клетва по чл.32, ал.1 ЗМСМА след този избор по Протокол № 1, точка 3 от 14.11.2011 г. на СОС съгласно чл.38, ал.4 ЗМСМА. Този първи негов мандат е последван от втори след избора му за кмет на Район “В.” – СО пряко от населението по чл.38, ал.2 ЗМСМА (ред. – изм. и доп., бр.19 от 2014 г.) на първия тур на местните избори от 25.10.2015 г. Положил е клетва по чл.32, ал.1 ЗМСМА за новия си мандат по Протокол № 1, т. 3 от 12.11.2015 г., от която дата отново е овластен с произтичащите от длъжността пълномощия за нов 4-годишен срок съгласно чл.38, ал.4 ЗМСМА. Така през целия процесен период кмет на Район “В.” - СО

е М. В. М., който е орган по назначаването на държавните служители от общинската администрация на този район съгласно чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА и като такъв титуляр на компетентността по чл.92, ал.1 и чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл. Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. и Заповед № РД-15-137/24.09.2015 г. не са подписани от него, а както е изрично обозначено с положения по всяка една от тях щемпел те са издадени **За кмета на Район “В.”–СО** от Д. Г. Д., заместник-кмет на Район “В.” – СО. Оплакванията на жалбоподателката за нищожност на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. и Заповед № РД-15-137/25.09.2015 г. са неоснователни. Първо, действително, овластяване за издаването им не произтича от **Решение № 605 по Протокол № 87, точка 4 от 18.09.2015 г. на СОС**, с което поради местните избори, насрочени за 25.10.2015 г. с Указ № 162 от 10.08.2015 г. на президента на Република Б. (ДВ, бр.61 от 2015 г.) на основание чл.161 от Изборния кодекс, чл.42, ал.6, чл.21, ал.1, т.8 ЗМСМА (ред. – до изм., ДВ, бр.39 от 2016 г.) за В. кмет на Район “В.” - СО в отсъствието на М. В. М. е определен инж. Д. Г. Д., заместник–кмет на Район “В.”-СО. Правопораждащият ефект за определяне на този заместник на това основание е регистрацията на М. В. М. по Решение № 307-МИ/20.09.2015 г. на ОИК –С. като кандидат за участие в тези избори съгласно чл.414, ал.3 от Изборния кодекс, но същият е настъпил, считано от **18.10.2015 г.** до полагане на клетва от новоизбрания кмет. Понеже постановеният с Решение № 605 по Протокол № 87, точка 4 от 18.09.2015 г. на СОС избор по чл.42, ал.6 ЗМСМА (ред. – до изм., ДВ, бр.39 от 2016 г.) на Д. Г. Д., заместник–кмет на Район “В.”–СО, за **В. кмет на Район “В.” – СО не е влязъл в сила до 18.10.2015 г.**, същият не може да е източник на правомощия по чл.92, ал.1 и/или чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл за издадените преди тази дата Заповед № РД-15-136/**24.09.2015 г.**, респ. Заповед № РД-15-137/**25.09.2015 г.** Второ, вярно е, че компетентността по чл.92, ал.1 и чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл не е дадена чрез Заповед рег. № РД-15-9734/24.09.2015 г., издадена за кмета на СО от М. Д. Б., заместник–кмет на СО съгласно Заповед № СО-15РД-09-1186/2015 г. Защото с нея на М. В. М. -

кмет на Район "В." – СО е разрешен отпуск от 17.09.2015 г. до обявяване на изборните резултати, но не е одобрено предложението му по Заявление вх. № СО 15-94-11-425/1/24.09.2015 г. да бъде заместван от инж. Д. Г. Д., заместник–кмет на Район "В."–СО. Вярно е и че по делото не се установява писмено съгласие съгласно чл.259, ал.3, изр.1 КТ между СО като работодател и Д. Г. Д., заместник–кмет на Район "В."–СО като служител по действащия помежду им трудов договор № 659/30.11.2007 г., последно изменен по реда на чл.119 КТ с допълнително споразумение № РД-15-29/22.04.2015 г. за изпълнение на длъжността на отсъстващия поради отпуск кмет на Район "В." – СО М. В. М. при вътрешно заместване по чл.259, ал.1, изр.1 КТ. Липсата на такова писмено съгласие по чл.259, ал.3, изр.1 КТ рефлектира само върху правата и задълженията на тези страни по съществуващото помежду им трудово правоотношение, без заплащането за това вътрешно заместване, тъй като хипотезата е на служител по длъжност заместващ отсъстващия, без право на възнаграждения по чл.259, ал.1, изр.1 и/или изр.2 КТ съгласно чл.259, ал.2 КТ. Доколкото това писмено съгласие по чл.259, ал.3, изр.1 КТ е такова единствено за изменение на трудовото правоотношение за срока на вътрешното заместване, то не е източник на административно овластяване, поради което липсата му е ирелевантна относно (не)оправомощаването на заместника–кмет на Район "В."–СО Д. Г. Д. да замества кмета на Район "В."–СО М. В. М. по време на разрешения му със Заповед рег. № РД-15-9734/24.09.2015 г. отпуск. Що се отнася до решение № 320 от 28.10.2011 г. по гр. дело № 1818/10 г. на ВКС, III г.о., то обосновава невъзможност на работодателя да упълномощава по чл.36 и сл. ЗЗД трети лица с правата си извън случаите по чл.61, ал.1 и чл.192, ал.1 КТ – становище, което освен несъотносимо към спора, е и вече преодоляно чрез Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 11.01.2013 г. на ВКС, ОСГК. Трето, със Заповед № РД-09-196/18.09.2015 г. на кмета на СО-Район "В." М. В. М. на основание чл.39, ал.2 ЗМСМА заместник–кметът на СО - Район "В." Д. Г. Д. е определен да го замества при всяко отсъствие поради ползване на разрешен по

надлежащия ред отпуск. Това е общо овластяване по чл.39, ал.2 ЗМСМА за заместване при упражняване на всички пълномощия на кмета на района, когато е в обективна невъзможност да ги изпълнява поради ползван отпуск. Следователно именно Заповед № РД-09-196/18.09.2015 г. за заместник –кмета е източник на правомощията по чл.92, ал.1 и чл.107, ал.3, т.1 ЗДСл на орган по назначаване по чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА, които при условията на заместване по чл.39, ал.2 ЗМСМА е упражнил със Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. и Заповед № РД-15-137/25.09.2015 г. за кмета на Район “В.” – СО М. В. М. през време на отсъствието му поради ползвания съгласно Заповед рег. № РД-15-9734/24.09.2015 г. отпуск по чл.155, ал.1 КТ. Възможността за валидно такова овластяване не може да се счита изключена от ограниченията по чл.6, ал.2 и 3 ЗДСл, тъй като те касаят единствено *делегирането* на правомощията на органа по назначаването чрез тяхното предоставяне за временно упражняване от името на друг, подчинен му орган име в изрично предвидени от закона случаи, докато хипотезата е на тяхно прилагане по *заместване* на титуляра през времето на неговото отсъствие поради отпуск (Тълкувателно решение № 4/22.04.2004 г. на ВАС). По тези съображения, съдът приема, че Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. и Заповед № РД-15-137/25.09.2015 г. не са нищожни, а валидно издадени с изискуемата се компетентност по чл.92, ал.1 и чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл, упражнена за кмета на Район “В.” – СО като орган по назначаването по чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА от определения от него заместник–кмет на Район “В.”–СО при условията на надлежно заместване помежду по реда на специалната, изрична разпоредба на чл.39, ал.2 ЗМСМА.

Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. е нередовна по формата си. Член 97, ал.1, изр.1 ЗДСл изисква всяко дисциплинарно наказание, независимо от вида му по чл.90, ал.1, т.1–5 ЗДСл, да бъде наложено с мотивирана писмена заповед, която съдържа задължителните реквизити по чл.97, ал.1, изр.2, т.1 - 7 ЗДСл. В частност изисква се в текста й дисциплинарното нарушение да е ясно и точно

описано от фактическа страна, а също правилно квалифицирано от правна страна. Такава надлежна индивидуализация липсва в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. Първо, в началото на съобразителната нейна част на И. Ж. С. е вменено “нарушение на **чл.21, ал.1 и 2 от ЗДСл** чл.21, ал.1 от ЗДСл за добросъвестно и точно изпълнение на държавната служба с оглед изпълнението и”. Този запис е правно-технически неиздържан, тъй като механично чл.21, ал.1 ЗДСл е цифрово изписан на два пъти, без да има логическа или юридическа причина за подобно повторение. Наред с това, текстът, представен като словесно цитиране на чл.21, ал.1 и ал.2 ЗДСл, не отговаря на нормативното съдържание на тези разпоредби. Тази на чл.21, ал.1 ЗДСл гласи, че държавният служител е длъжен за изпълнява своите задължения точно, добросъвестно и безпристрастно в съответствие със законите на страна и устройствения правилник на администрацията, а чл.21, ал.2 ЗДСл гласи, че задълженията на държавния служител се определят от неговата длъжностна характеристика. Тези норми са бланкетни и сами по себе си не могат да очертаят юридически дължимото се в конкретния случай поведение, виновното отклонение от което да може да се квалифицира като нарушение на служебната дисциплина по чл.89, ал.1 ЗДСл. Член 21, ал.1 ЗДСл изисква най-общо точност, добросъвестност и безпристрастност при осъществяване на държавната служба, препращайки към разпоредбите на съответния закон или устройствения правилник - източник на конкретните служебни задължения, подлежащи на изпълнение по тези стандарти. Член 21, ал.2 ЗДСл също максимално общо назовава длъжностната характеристика на държавния служител като акта, който определя задълженията му, без да сочи конкретни такива, свързани с процесния случай. Не на последно място, нито чл.21, ал.1 ЗДСл, нито чл.21, ал.2 ЗДСл съставляват дисциплинарен състав, чието осъществяване да е наказуемо с налагане на дисциплинарно уволнение по чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл. Второ, по-нататък в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. се твърди допуснато от И. Ж. С. несъответствие с **чл.46а ЗДСл**. Тази разпоредба нито по предмет, нито

с оглед момента на влизането си в сила има връзка с изготвянето и изпращането на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. и/или въпроса – предмет на отправеното чрез него запитване. Разпоредбата на чл.46а ЗДСл (нов – ДВ, бр.57 от 22.07.2016 г.) е създадена с § 24 от ЗИДЗДСл (ДВ, бр.57 от 2016 г.), влязла е в сила от 26.07.2016 г. Предвижда сключването на споразумение между синдикалните организации на държавните служители и Министерския съвет, с което да се уредят структурата, обхватът и формите на това сътрудничество – ал.1, приемането на наредба на Министерския съвет за процедурата за сключване на това споразумение – ал.2, а и въвежда изискване всички проекти на нормативни актове, свързани със служебните правоотношения, винаги да се съгласуват със синдикалните организации на държавните служители – ал.3. Доколкото чл.46а ЗДСл (нов – ДВ, бр.57 от 22.07.2016 г.) е създаден през 2016 г., И. Ж. С. не би могла да наруши тази несъществуваща при изпращането на писмо изх.№ ЛС-92-00-2/15.12.2014г. разпоредба. Отделно, процесният случай няма абсолютно никаква връзка със сътрудничеството със синдикалните организации на държавните служители, регламентирано от чл.46а ЗДСл. Трето, по-нататък в текста на Заповед № РД-15-136/24.09.2015г. се сочи несъответствие с **чл.9 КПДСА** - това съкращение недопустимо е използвано в този санкционен акт, без да е въведено преди това в текста му, без да е общоприето и/или да е с утвърдено правно значение. Ако се предположи, че така е обозначен чл.9 от Кодекса за поведение на държавните служители в администрацията (КПДСА), приет с ПМС № 126/2004 г. (ДВ, бр.53 от 2004 г.), то тази разпоредба забранява на служителя да изразява лично мнение по начин, който може да бъде тълкуван като официално позиция на администрацията, в която работи. Тази забрана няма отношение към писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014г., защото то съдържа единствено *запитване* до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” за тълкуването на чл.22, ал.1 НРВПО, без да изразява позицията на И. Ж. С. било като лично мнение, било като официално становище на СО–Район “В.”.

Четвърто, същото важи и за **чл.46, т.6 УПРВ**, който е упоменат в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. като нарушен от И. Ж. С., без обаче наименованието на съкратено означения нормативен акт да е изписано в съобразителната ѝ част, преди или след използване на абревиатурата “УПРВ”. В санкционен акт, а такъв е всяка дисциплинарна заповед по чл.97, ал.1 ЗДСл, нарушените от държавния служител разпоредби трябва да са надлежно определени, в т.ч. с изписване на официалното наименование на съответния нормативен акт и/или с изрично въведено негово съкращение съобразно чл.41, ал.1 от Указ № 883 по прилагане на ЗНА. Обратното, недопустимо е тези разпоредби да са само частично означени, в т.ч. с ползването на нетранскрибирани и неутвърдени в правния език съкращения, така че да се налага налучкването им чрез догадки. Ако хипотетично се предположи, че със съкращението “УПВР” в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. се визира Устройственият правилник на СО - Район “В.”, утвърден със Заповед № РД-09-217/30.09.2014 г. на кмета на СО - Район “В.” (публикуван на www.vrabnitsa.bg) – неговият чл.46, т.6 постановява, че служителят не трябва да изразява лични мнения по начин, който може да бъде тълкуван като официална позиция на администрацията, в която работи. Забраната по чл.46, т.6 УПРВ е идентична с тази по чл.9 КПДСА и също така неотнормирана към писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014г. - защото с него е отправено запитване към Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” във връзка чл.22, ал.1 НРВПО, без да обективира позицията на И. Ж. С. по поставения въпрос, независимо дали изразена като лично нейно мнение или като официално становище на Район “В.”-СО. Тоест, съдържанието на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. е такова, че с изготвянето му забраната по чл.46, т.6 УПРВ и чл.9 КПДСА не би могла да се счита престъпена. П., със Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. е констатирано несъответствие между поведението на И. Ж. С. и “**чл.7, ал.2 от Наредбата**”. Извън този запис не са упоменати каквито и да е други данни, дори минимално необходимите, по които наредбата да може да се идентифицира – предмет, издател, номер и

година на нейното издаване, постановление, с което е приета от Министерския съвет и/или др. Това позоваване е така непълно и така недостатъчно, че води до абсолютна неопределеност както на съответната наредба като нормативен акт, така и на нейния чл.7, ал.2. В тази част формата на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. не позволява да се определи дори и приблизително разпоредбата, с нарушаването на която И. Ж. С. дисциплинарно се е провинила. Доколкото в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. непосредствено след изреча **“чл.7, ал.2 от Наредбата”** следва изразът **“и длъжностната характеристика”**, механичното им сливане води до Наредба за длъжностните характеристики на държавните служители, приета с ПМС № 129/2012 г. (ДВ, бр.49 от 2012 г.). Нейният чл.7, ал.2 обаче предвижда, че звеното по човешки ресурси проверява за съответствието на разработените проекти с изискванията на наредбата; при необходимост се провеждат допълнителни срещи с ръководителите, които са представили съответните проекти за уточняване на необходимите корекции. Видно от това цитиране, чл.7, ал.2 от Наредба за длъжностните характеристики на държавните служители няма отношение към случая, което прави невъзможно нарушаването му от И. Ж. С. чрез изготвянето и/или изпращането на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. Шесто, Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. констатира и несъответствие с **длъжностната й характеристика**, без да сочи нейна дата или друг индивидуализиращ признак - конкретизация, която е наложителна, тъй като по време на служебното й правоотношение със СО–Район “В.” са й връчени четири длъжностни характеристики от 09.03.2009 г., 01.02.2011 г., 09.03.2011 г. и 01.08.2012 г. Дори и да се предположи, че Заповед № РД-15-136/24.09.2015г. има предвид последната по време длъжностна характеристика на И. Ж. С., в сила при изготвяне на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г., отново нарушението й остава неуточнено, тъй като не се препраща цифрово към нито едно от подразделенията й, при положение, че тя е структурирана в 11 раздела, а преките й задължения на длъжността са обособени в двадесет и пет групи от

т.5.1–т.5.25. Без цифрово препращане, връзката не може да се направи смислово, тъй като според Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. по длъжностната характеристика на И. Ж. С. трябвало за всяка изходяща официална кореспонденция да бъде изразено съгласие от началника на отдел “ФМЧР” и заместник–кмета, както и в конкретния случай да бъде установено знанието на органа по назначаването. Всъщност коректният прочит на длъжностната характеристика от 01.08.2012 г. показва, че такова изискване всъщност не е заложено в нея, без което И. Ж. С. не е била в състояние да го наруши. Седмо, Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. продължава с описание на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. от външна страна досежно подписването му от И. Ж. С. като главен експерт “ЧР” на СО–Район “В.”, подпечатването му със зачисления ѝ служебен печат, регистрирането му в деловодната програма “А.” със сканиране и извеждане под изписания на него номер, при констатация, че по него липсват съгласувания и/или одобрявания от което и да е друго длъжностно лице, в т.ч. на ръководна позиция и/или от кмета на Район “В.”–СО. Според Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. това изготвяне на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. **противоречало на установения ред за съгласуване на изходящата кореспонденция с всички длъжностни лица, на които е подчинен служителят с оглед заеманата от него длъжност.** Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. пропуска, обаче да посочи какъвто и да е правен акт, който да установява въпросното изискване по юридически обвързващ начин. Фактически наложила се административна практика сама по себе не може да е източник на служебни задължения, нито неспазването ѝ може да влече дисциплинарна отговорност при положение, че същата не е формализирана чрез юридически задължителни за държавния служител правила, предвидени с нормативен акт или длъжностната му характеристика съгласно чл.20 ЗДСл. Дисциплинарно наказване за неспазване на неписани обичаи е недопустимо. Съответно със Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. на И. Ж. С. е вменено във вина едноличното подписване на писмо изх.№ ЛС-92-00-2/15.12.2014 г., без да

е посочена каквато и да е норма или какъвто и да е вътрешноведомствен административен акт с изискване за писменото съгласуване или одобрение на изходящата кореспонденция от този вид от които и да е длъжностни лица на СО-Район "В.". Позоваването, което Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. прави в тази връзка на длъжностната характеристика на И. Ж. С. не е коректно, тъй като тя не предвижда отправянето на запитвания до други институции като това по писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. да става с писмено съгласие на началника на отдел "ФМЧР" и/или ресорния заместник – кмет на СО – Район "В." и/или с формално удостовереното знание на кмет на СО– Район "В." като орган по назначаването. Изобщо цялата тази референция по Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. обявява незнайно чия и коя длъжностна характеристика за източник на изисквания относно изходящата официална кореспонденция на СО–Район "В.", каквито последната по време длъжностна характеристика, връчена на И. Ж. С. на 01.08.2012 г. всъщност не установява. Предвид това недопустимо нейно изопачаване, без изрично посочен в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. какъвто и да е друг акт, приложим за официалната кореспонденция на СО – Район "В.", И. Ж. С. е дисциплинарно наказана за неспазването на формално нерегламентиран и затова юридически несъществуващ ред за нейното изготвяне, съгласуване и одобряване. За тази пълна негова неопределеност свидетелства Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г., в чиито различни пасажии предпоставя взаимноизключващите се варианти, че: а) писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. е следвало да се съгласува с *всички длъжностни лица на ръководни позиции*, на които като държавен служител И. Ж. С. е била подчинена с оглед заеманата от нея длъжност; б) за изпращането на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. било необходимо *писменото съгласие на началника на отдел "ФМЧР" и заместник – кмет* и да бъде установено знанието на органа по назначаването; в) по писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. следвало да е удостоверено *съгласието на което и да е друго длъжностно лице*; г) за писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. предвид

съдържащата се в него препратка към становището на отдел “ПО” следва да е налично уведомяване на органа по назначаването или негово съгласие. Изброяването на всички тези варианти в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. недвусмислено разкрива липсата на еднозначно и изрично определен ред, действащ при изготвяне на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. по силата на какъвто и да е по вид и ранг правен акт, който да е задължителен за всички държавни служители от СО–Район “В.” или по отношение на И. Ж. С. в частност. Така е наказана за неспазване на “установения ред” за изходящата официална кореспонденция в тази администрация, без Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. да сочи каквото и да е правно основание (нормативно и/или административно) за установяването му и без акт, установяващ този ред, да е приложен в дисциплинарната преписка, така че да може индиректно да се извлече от нея. Изобщо, от Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. не се разбира нито кои точно длъжностните лица от СО–Район “В.” е следвало да участват в изготвяне на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г., нито как конкретно е трябвало да направят при съставяне, съгласуване, одобряване или подписване на текста му. Без да е определено юридически дължимото се в случая поведение и то чрез акта, който го регулира, действията на И. Ж. С. по повод на писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. не могат да се квалифицират като отклоняващи се от него, без което нямат задължителната за всяко дисциплинарно нарушение противоправност. Седмо, водещ за държавната служба принципа на законността съгласно чл.18 ЗДСл. Негова важна проявна форма е изричното, изчерпателно законово определяне на видовете дисциплинарни нарушения по чл.89, ал.2, т.1 – 5 ЗДСл. Само за тяхното виновно извършване могат да се налагат предвидените с чл.90, ал.1, т.1 – 5 ЗДСл дисциплинарни наказания, постановява чл.89, ал.1 ЗДСл. Само деяние, което осъществява от обективна и субективна страна конкретен състав по чл.89, ал.2, т.1–5 ЗДСл с всичките му признаци може да е основание за дисциплинарна отговорност по чл.89, ал.1 ЗДСл. Съобразно това, чл.97, ал.1,

изр.2, т.7 ЗДСл императивно изисква в заповедта по чл.97, ал.1, изр.1 ЗДСл да е посочен приложеният с нея дисциплинарен състав по чл.89, ал.2, т.1–5 ЗДСл, доколкото е задължителен елемент от правното основание за наложеното с нея наказание. Това основно изискване към формата в случая не е спазено - въпреки привидната нейна мотивираност, Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. е издадена без в нея да е посочен дисциплинарен състав от изрично предвидените с чл.89, ал.2, т.1 – 5 ЗДСл. Вследствие този формален недостатък, дисциплинарната отговорност е ангажирана, без в заповедта по чл.97, ал.1, изр.1 ЗДСл да е определено съгласно чл.97, ал.1, изр.2, т.7 ЗДСл **правното основание** за осъществяването ѝ. Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. дава само *фактическо описание* на вмененото на И. Ж. С. нарушение, но *пропуска да му даде правна квалификация* по който и да е дисциплинарен състав по чл.89, ал.2, т.1 – 5 ЗДСл. След като ответният наказващ орган не е направил тази връзка в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. при издаването ѝ, същият не може да я уточнява, допълва или иначе прецизира след издаването ѝ. Ето защо не могат да се съобразяват дисциплинарените състави, цитирани в представените по делото от ответника отговор по чл.163, ал.2 АПК, становище и писмена защита, тъй като нито един не фигурира в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. Пост фактум в хода на съдебното производство същата не може да се санира под никаква форма от издалия я дисциплинарно наказващ орган, нито съдът служебно е овластен да подвежда процесното деяние под който и да е от дисциплинарените състави по чл.89, ал.2, т.1–5 ЗДСл. Съдът може само да констатира липсата на такава правна квалификация по чл.97, ал.1, изр.2, т.7 ЗДСл в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. и така да приеме, че описаните в нея от фактическа страна (без)действия във връзка с писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. нямат общия за всички правонарушения признак – противоправност, не съставляват дисциплинарно нарушение по чл.89, ал.2, т.1 – 5 ЗДСл, без което съгласно чл.89, ал.1 ЗДСл не могат да се санкционират с което и да от предвидените с чл.90, ал.1, т.1 – 5 ЗДСл дисциплинарни

наказания. Така дисциплинарната отговорност на И. Ж. С. се явява ангажирана, без нейното основание да е надлежно определено както от фактическа, така и от правна страна в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. поради констатираните й формални недостатъци и тяхната кумулация. Мотивите към Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. са само привидни, тъй като от тях не се разбира с какъв правен акт са регламентирани изискванията към изходящата официална кореспонденция на СО – Район “В.” към 15.12.2014 г., кое точно длъжностно лице е следвало да изготви, съгласува, одобри и окончателно подпише запитване на Изпълнителна агенция “Инспекцията по труда” като процесното при спазване на тези изисквания и какъв вид дисциплинарно нарушение по чл.89, ал.2, т.1 – 5 ЗДСл е извършила И. Ж. С., пращайки самостоятелно писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. Мотивите на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. не са изискуемите се от чл.97, ал.1, изр.1 ЗДСл – те включват подробна вътрешно-ведомствена фактология по случая и механично, непрецизно цитиране на неотнормирани разпоредби. Формулирани са по начин, от който не се разбира кой всъщност е юридическият източник на приложимите в случая служебни задължения на този държавен служител по чл.20, ал.1 и 2 ЗДСл, какво точно е трябвало да направи, изпълнявайки ги, как фактическото му поведение се е отклонило от дължимото и кое дисциплинарно нарушение от видовете по чл.89, ал.2, т.1 – 5 ЗДСл е извършил чрез писмо изх. № ЛС-92-00-2/15.12.2014 г. Обобщено, формата на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. не отговаря на предписаната от закона поради всички тези недостатъци, засягащи определяне правното основание по чл.97, ал.1, изр.2, т.7 ЗДСл на реализираната дисциплинарна отговорност.

Съществени процесуални нарушения при издаването на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. и Заповед № РД-15-137/25.09.2015 г. не са допуснати. Първо, с писмо № ЛС-93-00-14/12.01.2015 г. на кмета на Район “В.”–СО от И. Ж. С. на основание чл.93, ал.1 ЗДСл са изискани писмени обяснения относно

писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. в срок до 17.00 ч. на 13.01.2015 г., като са й поставени конкретни въпроси във връзка с обстоятелствата, при които е изготвено и изпратено. По преписката не се установява връчването на писмо изх. № ЛС-93-00-14/12.01.2015г. е връчено на И. Ж. С., но е приложен препис от своевременно и депозираните от нея писмени обяснения № ЛС-93 88-14-[1] от 13.01.2015 г. до кмета на СО–Район “В.”. В тях подробно И. Ж. С. е изложила фактите по случая и правната тяхна трактовка от нейна гледна точка, изразила е общата своя позиция, че с действията си е изпълнила дълга си на държавен служител добросъвестно и безпристрастно и по този начин е предпазила Район “В.” – СО от правонарушение, приложила е под опис доказателства в своя защита. Тези писмени обяснения № ЛС-93 88-14-[1]/13.01.2015 г. са приобщени към дисциплинарната преписка и са изрично посочени в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. като взети предвид при нейното издаване. Обстоятелството, че предхождат образуването на дисциплинарното дело № 16/2015 г. със Заповед № РД-09-7/20.01.2015 г. не е съществен процесуален порок, тъй като след приключването му И. Ж. С. е изслушана съгласно чл.93, ал.1 ЗДСл от заместник-кмета, издал по заместване на органа по назначаването Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г., при което е заявила, че поддържа вече представените от нея писмени обяснения, към които няма какво да добави. Второ, със Заповед № РД-09-7/20.01.2015 г. на кмета на Район “В.”–СО на основание чл.96, ал.1 ЗДСл срещу И. Ж. С. като главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР” е образувано дисциплинарно дело за изясняване на фактите и обстоятелствата по процесния случай пред Д. съвет на Район “В.” – СО с нареждане след разглеждането му да представи взетото от него решение заедно с цялата преписка. Това, че Заповед № РД-09-7/20.01.2015 г. на кмета на Район “В.”–СО не са сочени подлежащите на изясняване факти и обстоятелства, нито препраща към подготвителен документ, в който те са изложени, не е процесуален пропуск. Законът не предписва задължителни реквизити на заповедта по чл.96, ал.1 ЗДСл за образуване на дисциплинарно

дело. Налице е кореспонденция между фактите и обстоятелствата, във връзка с които са събрани доказателства в хода на дисциплинарно дело № 16/2015 г. и издадената след приключването му Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. Трето, първите заседания от 20.01.2015 г., 21.01.2015 г. и 24.01.2015 г. са проведени от Д. съвет при Район “В.”–СО, назначен със Заповед № РД-09-61/16.03.2012 г., Заповед № РД-09-129/27.05.204 г. и Заповед № РД-09-7/20.01.2015 г., с председател П. А. Г. на длъжност главен юрисконсулт в отдел “ПО” на Район “В.”–СО. Процесуалните действия, извършени на тези заседания на 20.01.2015 г., 21.01.2015 г. и 24.01.2015 г., се свеждат до запознаване с предмета на дисциплинарно дело № 16/2015 г., наличните при образуването му материали, изискване на допълнителни такива с писмо изх. № ЛС-9300-27/22.01.2015 г., вземане решение за изслушването на И. Ж. С. и двукратното негово отлагане във връзка с ползвания от нея в този период отпуск поради временна неработоспособност. Заключителното заседание е проведено на 04.08.2015 г. от новия Дисциплинарен съвет, назначен със Заповед № РД-09-139/21.07.2015 г. на кмета на СО – Район “В.” във връзка с изтичане 3-годишния срок на мандата на предходния на 16.03.2015 г. На това последно заседание на 04.08.2015 г. са повторени процесуалните действия от заседанията на 20.01.2015 г., 21.01.2015 г. и 24.01.2015 г. – запознаване с предмета на дисциплинарното производство, преглед на всички събрани в хода му писмени доказателства и потвърждаване на решението за изслушване на държавния служител, след което е пристъпено към неговото извършване съгласно чл.96, ал.2 ЗДСл; непосредствено след това новият Дисциплинарен съвет след разисквания на всички събрани доказателства е приел на основание чл.96, ал.3 ЗДСл с единодушно решение становище по дисциплинарно дело № 16/15 г. Така е започнало при стария Д. съвет, назначен със Заповеди № РД-09-61/16.03.2012 г., Заповед № РД-09-129/27.05.204 г. и Заповед № РД-09-7/20.01.2015 г. на кмета на СО - Район “В.”, а е завършило от новия Дисциплинарен съвет, назначен със Заповед № РД-09-139/21.07.2015 г. на кмета на СО - Район “В.”. Това процедиране не е

нередовно. Законът не изисква изрично неизменност на състава на Д. съвет при разглеждане на дисциплинарно дело и така допуска промяната му, когато в хода му поради изтичане на 3-годишния мандат по чл.95, ал.2, изр.1 ЗДСл на стария съвет е назначен нов. Несменяемостта на членовете на Д. съвет по чл.95, ал.3 ЗДСл, както изрично предвижда нормата, важи по време на мандата им, поради което отпада с изтичането му. Така е и при заместването на редовните негови членове от резервни при отсъствие – установените в тази връзка ограничения по чл.95, ал.4 ЗДСл действат само в 3-годишния срок по чл.95, ал.2, изр.1 ЗДСл на мандата на Д. съвет, в чийто състав са назначени съгласно по чл.95, ал.1 ЗДСл, не и след изтичането му. Дисциплинарно дело № 16/15 г. е образувано на **20.01.2015** г. при Д. съвет в стария състав по Заповеди № РД-09-61/16.03.2012 г., № РД-09-129/27.05.2014 г. и № РД-09-7/20.01.2015 г. на кмета на Район “В.”–СО, чийто 3-годишен мандат е изтекъл на **16.03.2015** г. Със Заповед № РД-09-139/**21.07.2015** г. на кмета на Район “В.”–СО е назначен Дисциплинарен съвет в нов състав по чл.95, ал.1 ЗДСл, който е провел заключителното заседание на **04.08.2015** г., когато е взел и решението по чл.96, ал.3 ЗДСл. Тази промяна е резултат на обективна причина - изтичане срока по чл.95, ал.2, изр.1 ЗДСл на мандата на целия предходен Дисциплинарен съвет, а не на субективно мотивирана персонална подмяна на отделни членове. Така осъществилата се промяна на Д. съвет не е косвен резултат от изкуствено удължаване на дисциплинарно дело № 16/15 г. – то е започнало на 20.01.2015 г., а е завършило на 04.08.2015 г. поради ползвания от И. Ж. С. през това отпуск, препятстващ изслушването ѝ по чл.96, ал.2 ЗДСл, а чрез него и финализирането на процедурата съгласно чл.96, ал.3 ЗДСл. Доколкото новият Дисциплинарен съвет по Заповед № РД-09-139/21.07.2015 г. на кмета на Район “В.”–СО, е *юридически различен* от предходния Дисциплинарен съвет по Заповеди № РД-09-61/16.03.2012 г., № РД-09-129/27.05.2014 г. и № РД-09-7/20.01.2015 г., допустимо е всяко едно съотношение помежду им, в т.ч. частично съвпадение и частична разлика в съставите им. Съответно участието

на назначени за първи път двама нови члена в заключителното заседание по дисциплинарно дело № 16/15 г. на 04.08.2015 г. е резултат от формирането на нов Дисциплинарен съвет по чл.95, ал.3 ЗДСл поради изтичане мандата на предходния, а не следствие на нарушаващи забраните по чл.95, ал.3 и 4 ЗДСл частични персонални промени в състава на този предишен Дисциплинарен съвет при Район “В.”–СО. След изложеното, съдът прие, че процедурата по чл.96 ЗДСл не е опорочена от провеждане на отделни нейни етапи и/или процесуални действия в хода ѝ от ненадлежен състав на колективния дисциплинарно разследващ орган по чл.95, ал.1 ЗДСл. Трето, със Заповед № РД-15-127/18.06.2014 г. на кмета на Район “В.” – СО на П. А. Г. на длъжност главен юрисконсулт в отдел “ПО” е наложено на основание чл.90, ал.1, т.2 ЗДСл дисциплинарно наказание “порицание”. Предвид предварителното нейно изпълнение по чл.97, ал.4 ЗДСл от деня на получаването ѝ от този държавен служител на 18.06.2014 г. и влизането ѝ в сила на 18.08.2014 г. с изтичане на удължения 2-месечен срок за съдебно обжалване по чл.140, ал.1 АПК, Заповед № РД-15-127/18.06.2014 г. е произвела действието си с издаването ѝ. Така от датата ѝ – 18.06.2014 г. П. А. Г. - главен юрисконсулт в отдел “ПО” е дисциплинарно наказана по чл.90, ал.1, т.2 ЗДСл и мандатът ѝ като председател на Д. съвет по Заповеди № РД-09-61/16.03.2012 г., № РД-09-129/27.05.2014 г. е прекратен на основание чл.95, ал.3 ЗДСл. Това прекратяване е настъпило *ex lege* като пряка последица от дисциплинарното ѝ наказване по чл.90, ал.1, т.2 ЗДСл, считано от 18.06.2014 г. Заповед на органа по назначаването за нейното освобождаване като председател Д. съвет не е била необходима, а и да беше издадена, би могла да е само констативна. Разпоредбата на чл.95, ал.3 ЗДСл недвусмислено постановява, че членовете на Д. съвет са несменяеми за времето на своя мандат, **освен ако** бъдат освободен по тяхно искане, **бъдат дисциплинарно наказвани** или бъде прекратено служебното им правоотношение. Всяко такова основание има свое автоматично правно действие, което настъпва с осъществяването му и не зависи от произнасянето

или непроизнасянето на органа по назначаването. Това съотношение е особено видно в последната хипотеза по чл.95, ал.3 ЗДСл – с прекратяване служебното му правоотношение на държавен служител следва да се счита едновременно прекратен и мандатът му в Д. съвет, без оглед наличието или липсата на нарочна такава заповед на органа по назначаването. По същия начин недопустимо според по чл.95, ал.3 ЗДСл по дисциплинарната отговорност на държавни служители от съответната администрация е да се произнася член на Д. съвет, който сам вече е дисциплинарно наказан. Същевременно веднъж прекратен на което и да е от основанията по чл.95, ал.3 ЗДСл, същият индивидуален мандат по чл.95, ал.2 ЗДСл не се възстановява автоматично при неговото отпадане понеже за ново включване в Д. съвет съгласно чл.95, ал.2, изр.1 ЗДСл се изисква заповед на органа по назначаване. Пренесено към казуса по делото, това означава, че мандатът на П. А. Г. - главен юрисконсулт в отдел “ПО” като председател на Д. съвет при СО - Район “В.” е прекратен съгласно чл.95, ал.3, пр.2 ЗДСл *ex lege* поради дисциплинарното ѝ наказване със Заповед № РД-15-127/18.06.2014 г., считано от 18.06.2014 г. Последващо същият не е *ex lege* възстановен поради заличаване на това дисциплинарно нейно наказание независимо кога и на какво основание то е настъпило. Същевременно ѝ е учреден изцяло нов мандат като председател на новия Д. съвет, назначен със Заповед № РД-09-139/21.07.2015 г. на кмета на Район “В.”–СО. Това ѝ назначение е правомерно, тъй като при извършването му порицанието по Заповед № РД-15-127/18.06.2014 г. на кмета на Район “В.” – СО е заличено, като за този спор е правно ирелевантно дали това е следствие на предсрочно заличаване със Заповед № РД-09-3/12.01.2015 г. на кмета на Район “В.” – СО на основание чл.99 ЗДСл, считано от 12.01.2015 г. или заличаване по закон на основание чл.98 ЗДСл, считано от 18.06.2015 г. Релевантно е единствено това, че тази пречка по чл.95, ал.3, пр.2 ЗДСл е отпаднала при определянето ѝ за председател на новия Дисциплинарен съвет, назначен със Заповед № РД-09-139/21.07.2015 г. на кмета на Район “В.”–СО. Именно този състав е

провел последното заседание по дисциплинарно дело № 16/2015 г. на 04.08.2015 г., като е повторил изцяло процесуалните действия от заседанията на 20.01.2015 г., 21.01.2015 г. и 24.01.2015 г. досежно всички събрани писмени доказателства, изслушал е И. Ж. С. по реда на чл.96, ал.2 ЗДСл и е взел решение по чл.96, ал.3 ЗДСл със становище за дисциплинарната нейна отговорност. Тоест, последното заседание по дисциплинарно дело № 16/2015 г. от 04.08.2015 г., в което концентрирано са извършени всички процесуални действия по разглеждането му, е редовно проведено от новия Дисциплинарен съвет, назначен със Заповед № РД-09-139/21.07.2015г. на кмета на СО - Район "В.", действащ в надлежен състав, с председател П. А. Г. - главен юрисконсулт в отдел "ПО" на Район "В." – СО, при вече заличено нейно дисциплинарно наказание по чл.90, ал.1, т.2 ЗДСл. По този начин и да е имало пропуски досежно процесуалните действия, извършени на заседанията на 20.01.2015 г., 21.01.2015 г. и 24.01.2015 г., то те са санирани с редовното им повторение на последното заседание, проведено на 04.08.2015 г. П., на 24.09.2015 г. - първият работен ден на И. Ж. С. след ползвания отпуск от 20.01.2015 г. до 23.09.2015 г., тя е поканена да се яви за изслушване по чл.93, ал.1 ЗДСл при заместник–кмета на СО-Район "В." Д. Г. Д., заместващ към тази дата кмета на СО-Район "В." М. В. М. съгласно Заповед № РД-09-196/18.09.2015 г. Според съставения за това изслушване протокол в хода му И. Ж. С. е заявила, че вече се е обосновала в своите писмени обяснения; за всичко, за което са я питали, вече е отговорила; нямало какво друго да добави. След тези й изявления изслушването е приключило и е съставен протокол, подписан от всички присъствали, в т.ч. от И. Ж. С. без забележки. Поради отказа й да даде допълнителни обяснения, този протокол е максимално лаконичен. В тази връзка съдът не констатира нарушението на чл.93, ал.1 ЗДСл, посочено в т.3 от молба на жалбоподателката от 29.12.2015 г. Най-напред, както се аргументира вече, към 29.04.2015 г. заместник–кметът на Район "В." – СО Д. Г. Д. е бил овластен да упражнява *всички правомощия* на отсъстващия поради ползван отпуск кмет на Район

“В.”–СО М. В. М. по заместване съгласно Заповед № РД-09-196/18.09.2015 г. и на основание чл.39, ал.2 ЗМСМА, в т.ч. като орган по назначаването по чл.46, ал.1, т.4 ЗМСМА и дисциплинарно наказващ орган по чл.92, ал.1 ЗДСл да изслуша по реда на чл.93, ал.1 ЗДСл на И. Ж. С.. Или, това изслушване не е процесуално опорочено поради провеждането му от ненадлежен орган. То е осъществено на **24.09.2015 г. от 10.00 ч. до 10.15 ч.** преди налагането на дисциплинарното уволнение по Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г., връчена на И. Ж. С. на **24.09.2015 г. в 16.59 ч.**, както изисква чл.93, ал.1 ЗДСл. Видно от удостоверяващия го протокол, в самото начало на изслушването изрично е указано, че то се извършва на основание чл.93, ал.1 ЗДСл, непосредствено след което са протоколирани изявленията на И. Ж. С.. Предвид така даденото й разяснение и заеманата от нея длъжност - главен експерт “Човешки ресурси”, жалбоподателката ясно е съзнавала, че тези устни обяснения й се снемат в дисциплинарна процедура. Обстоятелството, че е й дадена възможност да изложи свободно позицията си, не опорочава изслушването – няма нормативно изискване то да се проведе като разпит чрез въпроси и отговори. Недвусмислено е и единственото протоколирано изявление на И. Ж. С., че вече е дала писмени обяснения по всички поставени й въпроси, към които няма какво да добави. Това й нежелание да коментира каквото и да е по случаите, за които към 24.09.2015 г. е дисциплинарно разследвана, по същество е отказ да изложи нови аргументи в своя защита и да изрази отношението си към случилото. Така И. Ж. С. е отказала да изложи аргументи в своя защита въпреки дадената й неограничена такава възможност при изслушването му на 24.09.2015 г. Липсата на устни обяснения в този случай е по вина на държавния служител, което през чл.94, ал.3 ЗДСл блокира отмяната на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. по чл.94, ал.2 ЗДСл заради негово неизслушване от дисциплинарно наказващия орган по реда на чл.94, ал.1 ЗДСл. По делото са представени копия от преписките както по дисциплинарно дело № 17/2015 г., така и от дисциплинарно дело № 16/2015 г., едновременно образувани срещу И.

Ж. С. със Заповед № РД-09-6/20.01.2015 г., респ. Заповед № РД-09-6/20.01.2015 г. По тях е приложен един единствен Протокол от 24.09.2015 г. – 10.00 ч. за изслушване на държавен служител на основание чл.93, ал.1 ЗДСл. Същият е цитиран в самото начало и на Заповед № РД-15-135/24.09.2015 г., и на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. При тези доказателства и максимално общия вид, в който е съставен Протокол от 24.09.2015 г., съдът приема, че удостовереното с него изслушване е едновременно проведено по *всички* дисциплинарни нарушения – предмет на неприключилите към тази дата дисциплинарни производства срещу И. Ж. С.. Ето защо това изслушване е също и по вмененото й провинение, обективизирано в писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. – предмет на дисциплинарно дело № 16/15 г. Изцяло нейна е преценката, че надлежно се е обосновала с представените писмени обяснения № ЛС-93 88-14-[1] от 13.01.2015 г. по всички аспекти на случая, както и решението й да не прави устно каквито и да е допълнения към тях. Това, че едновременно е изслушана за нарушенията–предмет на двете висящи към 24.09.2015 г. дисциплинарни производства срещу нея не е нарушение на чл.93, ал.1 ЗДСл. Разпоредбата изисква държавният служител да бъде изслушан от дисциплинарно наказващия орган преди да бъде наказан, но не определя изобщо реда за провеждане на това изслушване, в частност не въвежда изисквания и ограничения за извършването му. Ето защо няма пречка при висящи две дисциплинарни производства срещу един и същи държавен служител за две отделни нарушения, изслушванията му от органа по чл.92, ал.1 ЗДСл да се проведат на една и съща дата, непосредствено едно след друго. Именно така е насрочено изслушването по Протокола от 24.09.2015 г. от 10.00 ч. – ако от съдържанието му не може да се очертае в отделните му елементи, то е заради заявената още в самото начало от И. Ж. С. позиция, че поддържа вече депозираните от нея писмени обяснения, към които няма какво да добави. Тоест, изслушването на устните й обяснения реално не се състояло поради отказа й да ги даде, в която хипотеза съгласно чл.93, ал.3 ЗДСл, нарушение на чл.93, ал.1 ЗДСл не е налице.

Процесуално нарушение в тази насока няма, след като на 24.09.2014 г. от 10.00 ч. ответният дисциплинарно наказващ орган изрично е поканил И. Ж. С. за изслушване и е дал неограничена възможност да се защити по всички повдигнати й към този момент дисциплинарни обвинения, от която възможност тя по лична преценка не е възползвала. Разпоредбата на чл.93, ал.1 ЗДСл не е нарушена и защото тя задължава дисциплинарно наказващия орган *алтернативно* да изслуша или да изиска писмени обяснения от държавния служител. В съответствие с това с писмо изх. № ЛС-93-00-14/12.01.2015 г. на кмета на СО – Район “В.” от И. Ж. С. са изискани писмени обяснения по чл.93, ал.1 ЗДСл относно писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г., която тя по надлежния ред е представила СО – Район “В.” под № ЛС-93 88-14-[1]/13.01.2015 г. Това е необходимо и достатъчно изискването на чл.93, ал.1 ЗДСл да се счита изпълнено. Доколкото писмените обяснения № ЛС-93 88-14-[1]/13.01.2015 г. са депозирани *пред дисциплинарно наказващия орган*, това им представяне ретроактивно не отпада поради последващата персонална промяна на титуляра на това функционално качество по чл.92, ал.1 ЗДСл вследствие заместването по чл.39, ал.2 ЗМСМА на кмета от заместник–кмета на Район “В.”–СО съгласно Заповед № РД-09-196/18.09.2015г. от 23.09.2015 г. до 25.10.2015 г. Същевременно, чл.93, ал.1 ЗДСл предписва обясненията да се снети *преди* налагане на дисциплинарното наказание, без да конкретизира допълнително момента на тяхното изискване от наказващия орган и/или представяне от държавния служител. В частност както с оглед редакцията на чл.93, ал.1 ЗДСл, така и с оглед на систематичното място на разпоредбата спрямо непосредствено следващите я чл.95–96 ЗДСл, не може да се поддържа, че законът повелява обясненията на държавния служител да се изискат и/или дадат след вземане на решението на Д. съвет по чл.96, ал.3 ЗДСл или след неговото представяне заедно с преписката на дисциплинарно наказващия орган по чл.96, ал.4 ЗДСл. Ето защо изисканите и представени от И. Ж. С. писмени обяснения с № ЛС-93 88-14-[1]/13.01.2015 г. не са лишени от правна сила за

това, че са били депозираны в самото начало на дисциплинарното производство, а не в края му след взетото на 04.08.2015 г. решение по чл.96, ал.3 ЗДСл на Д. съвет по дисциплинарно дело № 6/2015 г. Погледнато в по-общ план, правото на защита на И. Ж. С. не е отнето или накърнено в хода на това дисциплинарно производство. Обратното нееднократно ѝ е дадена реална възможност ефективно да го упражни чрез изисканите и представени от нея писмени обяснения № ЛС-93 88-14-[1]/13.01.2015 г. по чл.93, ал.1, пр.2 ЗДСл, изслушването ѝ на 04.08.2015 г. от Д. съвет по чл.96, ал.2 ЗДСл, за което заседанията му са няколко пъти отлагани предвид ползвания от нея отпуск, както и чрез изслушването ѝ на 24.09.2015 г. по чл.93, ал.1, пр.2 ЗДСл от ответния дисциплинарнонаказващ орган. Шесто, дисциплинарната отговорност на И. Ж. С. е ангажирана в законовите срокове. Процесното нарушение е извършено с изготвянето и изпращането на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. Броен от този начален момент, 1-годишният срок от извършването му по **чл.94, ал.1, пр.2 ЗДСл** изтича на **15.12.2015 г.**, дори и да не се вземе предвид спирането му от 18.12.2014 г. до 19.12.2014 г. заради ползвания годишен отпуск в размер на 2 дни и отпуска поради временна неработоспособност от 20.01.2015 г. до 23.09.2015 г. в размер на 234 дни. Най-ранният доказан по делото момент, към който кметът на СО–Район “В.” е открил процесното нарушение, е този на изпратеното от подписа му писмо изх. № ЛС-93-00-14/12.01.2015 г. до И. Ж. С. за изискване на обяснения по чл.93, ал.1 ЗДСл, в което то е описано със съществените му признаци. По делото не е установен друг по-ранен момент, към който дисциплинарно наказващият орган да е узнал за писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. Така 2-месечният срок по **чл.94, ал.1, пр.1 ЗДСл** е започнал да тече на 12.01.2015 г. и след като от него са били изтекли седем дни до 19.01.2015 г. вкл. е спрял на основание чл.94, ал.3 ЗДСл от 20.01.2015 г. до 23.09.2015 г. поради ползвания през този период от И. Ж. С. отпуск поради временна неработоспособност без прекъсване. Процесното дисциплинарно уволнение ѝ е наложено на 24.09.2015 г. с издадената и връчена на тази дата

Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г., в първия ден след възобновяване течението на този срок и преди изтичането му на 16.11.2015 г. Следователно дисциплинарната отговорност е осъществена преди да бъде преклудирана по чл.94, ал.1 ЗДСл.

Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. е процесуално законосъобразна, но е материално незаконсъобразна по следните съображения.

Съгласно чл.89, ал.1 ЗДСл държавен служител, който виновно е нарушил своите служебни задължения, се наказва с предвидените в този закон наказания. Тоест, **обект** на дисциплинарно нарушение могат да са **единствено задълженията на държавния служител, произтичащи от служебното му правоотношение за заеманата длъжност**. Задълженията на *всички държавни служители* са определени в разпоредбите на глава трета, раздел II от ЗДСл. Член 21, ал.1 и ал.3 ЗДСл допуска те да бъдат предвидени с друг закон или устройствения правилник на съответната администрация. Задълженията на *държавните служители, заемащи експертни длъжности с аналитични и/или контролни функции* са изброени в чл.6, т.1 – 8 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията (НПЕКДА), приета с ПМС № 129/2012 г. Задълженията на държавните служители на длъжност “*главен експерт*” в синтезиран вид са посочени в чл.7, ал.2 НПЕКДА. Специфичните задължения на заеманата от И. Ж. С. длъжност - главен експерт “Човешки ресурси” в отдел “ФМЧР” на СО–Район “В.” са последно по време установени с длъжностната нейна характеристика от 01.08.2012 г. съгласно чл.21, ал.2 ЗДСл. Именно с нея съгласно чл.2, ал.1 НПЕКДА при изготвянето на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. е очертано съдържанието на тази й длъжност като конкретен вид служебна дейност, изразена в система от функции, задължения и изисквания. Доколкото именно тази длъжностна характеристика го допуска, а и съгласно чл.4, т.1 ЗДСл непредвидени с нея задължения могат да се възлагат и с конкретни заповеди на горестоящи органи от общинската администрация.

При ограничението по чл.21, ал.2 ЗДСл тези са единствено допустимите юридически източници на служебни задължения на И. Ж. С. като държавен служител, за нарушаване на които може да ѝ бъде наложено дисциплинарно наказание от предвидените с чл.90, ал.1, т.1 – 5 ЗДСл съгласно чл.89, ал.1 ЗДСл. Поради санкционния ѝ характер, дисциплинарната отговорност на държавен служител не може да се ангажира за нарушаването на служебно задължение, което не му е надлежно и изрично възложено по установения ред. Тази е хипотезата. Нито една от цитираните в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. разпоредби нито отделно, нито заедно с визираната в нея длъжностна характеристика за длъжността – главен експерт “Човешки ресурси” в отдел “ФМЧР” – СО – Район “В.” не съдържат изрични изисквания относно официалната изходяща кореспонденция на тази администрация, без което И. Ж. С. не може да се вини и наказва за неспазването им поради подписването на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. Първо, чл.21, ал.1 ЗДСл, с чието цитиране започва Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г., определя в максимално общ вид начина на изпълнение на държавната служба, като задължава държавния служител да изпълнява задълженията си *точно, добросъвестно и безпристрастно* в съответствие със законите и устройствения правилник на съответната администрация. Тоест, с оглед на приетата в доктрината класификация на задълженията на държавния служител, чл.21, ал.1 ЗДСл не е свързан с тези *по същината на изпълнението на длъжността, а с начина на изпълнението ѝ*. Съответно, чл.21, ал.1 ЗДСл не разписва каквито и да е конкретни задължения на който и да е държавен служител, още по-малко такива, които И. Ж. С. е имала, но е нарушила, отправяйки запитване до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” по приложението на чл.22, ал.1 НРВПО. При положение, че чл.21, ал.1 ЗДСл не съдържа изисквания за официалната изходяща кореспонденция на администрацията, тази разпоредба, самостоятелно взета, не е относима към процесния случай, без което по хипотеза не може да се смята дисциплинарно нарушена чрез писмо №

ЛС-9200-2/15.12.2014 г. В отсъствие на какъвто и да е действащ към датата му писмен акт с изрично и изчерпателно определени правила относно начина на съгласуването и/или подписването му, оформлението му не може да се обяви за нередовно или иначе неправомерно, което верижно изключва възможността на И. Ж. С. да приписва неточно, недобросъвестно и/или пристрастно поведение при и по повод писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. в разрез с чл.21, ал.1 ЗДСл. Второ, **чл.21, ал.2 ЗДСл**, също посочен в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. като нарушен от И. Ж. С., предвижда, че задълженията на държавния служител се определят от неговата длъжностна характеристика. Тоест, чл.21, ал.2 ЗДСл самостоятелно не установява каквито и да е конкретни задължения, свързани с официалната изходяща кореспонденция на СО–Район “В.”, без което тяхното нарушаване чрез писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. не е възможно. Трето, според Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. поведението на И. Ж. С. е в несъответствие с **чл.46а ЗДСл** – то обаче е всякак изключено, тъй като новият чл.46а ЗДСл е създаден с § 24 от ЗИДЗДСл (ДВ, бр.57 от 2016 г.), влязъл е в сила на 26.07.2016 г. и урежда сътрудничеството със синдикалните организации на държавните служители – въпрос, който няма и най-косвено отношение с процесния случай. Що се отнася до **чл.42а ЗДСл**, цитиран в писмените становища на ответника по делото, същият не фигурира в Заповед № РД-15-136/24.09.2015г., без което не може да се обсъжда като обосноваващ реализираната чрез нея дисциплинарна отговорност. Отделно, чл.42а ЗДС регламентира **правото на изявления на държавния служител**; обратното не определя никакви служебни задължения, без което и съгласно чл.89, ал.1 ЗДСл нарушаването на тази разпоредба не може да е дисциплинарно провинение. Четвърто, нататък в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. И. Ж. С. се обвинява, че е нарушила **чл.9 КПДСА** и **чл.46, т.6 УПРВ**. Ако хипотетично се предположи, че това са абревиатури на чл.9 от Кодекса за поведение на държавните служители в администрацията, приет с ПМС № 126/2004 г., и идентичният му чл.46, т.6 от У. правилник на Район “В.” - СО, утвърден със

Заповед № РД-09-217/30.09.2014 г. на кмета на Район “В.” – СО, то и от тези разпоредби не следва дисциплинарна съставомерност на поведението на И. Ж. С.. С писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. тя не е изразила свое лично мнение като официална позиция на тази администрация, а единствено е отправила запитване до Изпълнителната агенция “Главна инспекция по труда” относно чл.22, ал.1 НРВПО. Ц., Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. вини И. Ж. С. във връзка с писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. и нарушение на **“чл.7, ал.2 от Наредбата”**. В тази част основанието за дисциплинарната нейна отговорност правно-технически е изразено до степен на пълна неопределеност, при която не може да се идентифицира дори и приблизително визираната разпоредба. Ако хипотетично се предположи, че това е чл.7, ал.2 НПКДА, то тя съвсем синтезирано *общо* характеризира длъжността “главен експерт”, без да отразява *спецификата* на всяка отделно щатно обособена такава позиция в администрацията. Тоест, чл.7, ал.2 НПКДА не определя изчерпателно всички задължения на И. Ж. С. като главен експерт “ЧР” в СО–Район “В.”, още по-малко дефинира такива, касаещи писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. Съответно, И. Ж. С. не би могла да наруши чл.7, ал.2 НПКДА, без тази разпоредба да регулира в този конкретен случай длъжното се от нея служебно поведение. Шесто, според Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. И. Ж. С. била нарушила и **длъжностната си характеристика**, подписвайки и изпращайки писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. Най-напред, позоваването е неprecizно, тъй като не сочи датата на тази длъжностна характеристика, нито конкретното й подразделение (точка и/или подточка) с неспазените в случая изисквания. Вън от това, ако се съобрази последната по време длъжностна характеристика от 01.08.2012 г., то в действителност не съдържа правилата, които Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. й приписва в различни варианти. Същата не предвижда официалната изходяща кореспонденция, изготвена от главен експерт “ЧР” *“да се съгласува с всички ръководни длъжностни лица”*, на които е подчинен заеманият длъжността държавен служител, нито *съгласие с нея да е изразено*

от началника на отдел “ФМЧР” и заместник-кмета и/или за нея да е уведомен органът по назначаването. Изобщо препращането, което Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. прави на няколко пъти към длъжностната характеристика не е коректно, тъй като се позовава на “нейни” изисквания, които всъщност не са заложиени в нея. В частност не са установени изрични правила за изготвянето, съгласуването и подписването на такива запитвания до Изпълнителна агенция “Инспекция по труда”, които И. Ж. С. съгласно чл.21, ал.2 ЗДСл да е била длъжна да спазва и на които действията ѝ във връзка с писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. да противоречат. Длъжностната ѝ характеристика не определя такива служебни задължения, без което И. Ж. С. не би могла дисциплинарно да се провини по чл.89, ал.1 ЗДСл, виновно нарушавайки ги. Седмо, във връзка с начина на съгласуване на официална изходяща кореспонденция, Заповед № РД-15-136/24.09.2015г. бланкетно визира “утвърдения ред в администрацията” без да сочи нито един акт (нормативен или административен), който определя този ред. Описвайки в какво се състои този ред, Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. дава няколко взаимноизключващи се варианти на изискванията към този вид официална изходяща кореспонденция. От прочита ѝ не се разбира еднозначно кои са приложимите правила, кой акт ги установява, какво точно предвиждат и по какъв начин писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. не е съобразено с тях. Без тези изисквания да се изрично определени със закон, устройствен правилник на администрацията, длъжностна характеристика или заповед на горестоящ орган съгласно чл.4, ал.1, чл.21, ал.1 и ал.2 ЗДСл, те не са задължителни за държавния служител, който не дължи тяхното изпълнение и дисциплинарно не отговаря за неизпълнението им по чл.89, ал.1 ЗДСл. В частност не може да бъде наказан за отклоняване от фактически наложена се административна практика независимо колко трайно е прилагана в администрацията. **Обичаите на са източник на служебни задължения.** В този смисъл *обичайният начин на оформяне на официалната изходяща кореспонденция в Район “В.”* – СО след като не е бил

формално закрепен по надлежния ред с какъвто и да е писмен акт към момента на изготвяне на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. не се ползва с юридически обвързваща правна сила, съгласно чл.4, ал.1, чл.21, ал.1–3 ЗДСл не е източник на служебни задължения за И. Ж. С. като главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР” - Район “В.” – СО, без което несъблюдаването му не може да е основание за дисциплинарна нейна отговорност по чл.21, ал.2 ЗДСл. От доказателствата по делото, както и от публично оповестените такива по чл.155 ГПК вр. чл.144 АПК се установява, че **Вътрешни правила за деловодната дейност в СО – Район “В.”** са утвърдени на основание чл.46, ал.1 ЗМСМА и чл.124, ал.1 от Правилника за организацията и дейността на СОС със **Заповед № РД-09-81/24.04.2015 г. на кмета на СО–Район “В.”**. Раздел V регламентира създаването на документи, а конкретно чл.17 определя реда за подписване и съгласуване на изходяща кореспонденция. Предвид датата на утвърждаването им - **24.04.2015 г.**, тези вътрешни правила, елемент от устройствения правилник на районната администрация и затова задължителни съгласно чл.21, ал.1 ЗДСл за всички държавни служители в нея, не са били действащи при изготвянето на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г., без което не би могли да бъдат нарушени чрез подписването му от И. Ж. С. като главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР” - Район “В.”–СО. Същевременно по делото не са установени, нито публично са оповестени предходни вътрешни правила с аналогичен предмет, в сила към 15.12.2014 г. При положение, че кметът на Район “В.”–СО не е определил със своя заповед реда за деловодна дейност в Район “В.”–СО до 24.04.2015 г., И. Ж. С. не би могла да се наказва, че чрез писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014г. е нарушила формално незакрепени писмено и затова юридически несъществуващи вътрешно-устройствени правила на тази районна администрация по чл.21, ал.1 ЗДСл. О., дисциплинарната ѝ отговорност не може да се обоснове също и с **Практическата инструкция за създаване и оформяне на документи в публичната администрация**. Най-напред, не е цитирана в Заповед № РД-09-81/24.04.2015 г., без което не може да се

съобразява от съда, тъй като не е оправомощен служебно да мотивира наказания вместо органа по назначаването. Наред с това, тази практическа инструкция е подготвена от Института за публична администрация (2014 г.) като *ръководство (наръчник)* за правилното и прецизно изготвяне на документи в администрацията, а *не нормативен акт* по чл.7, ал.3 ЗНА. На последно, тази инструкция в най-общ вид относно организацията на работата, свързана с изготвяне на изходящи документи предвижда всеки такъв документ да се изготвя в два екземпляра – един за регистратурата и един за насочване към адресата, а след одобрението му да се регистрира, сканира и изпраща. Тоест, извън незадължителността си, и тази практическа инструкция не установява конкретни правила как точно е трябвало да се изготви такава официална изходяща кореспонденция като писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г., които да се считат неспазени в случая.

Направеният преглед показва, че нито една от цитираните в Заповед № РД-09-81/24.04.2015 г. разпоредби на нормативни актове и/или длъжностната характеристика за длъжността - главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР” - Район “В.”–СО от 01.08.2012 г. не предвижда ред, изисквания и/или правила за създаване на официална изходяща кореспонденция на тази администрация, без което нито отделно, нито заедно те са източник по чл.4, ал.1, чл.21, ал.1 – 3 ЗДСл на съответни по предмет служебни задължения за И. Ж. С. като държавен служител Район “В.”–СО. Това верижно значи, че е дисциплинарно уволнена по чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл за нарушаване на служебни задължения, които не са изрично определени и надлежно възложени със закон, УПРВ или длъжностна характеристика съгласно с чл.4, ал.1, чл.21, ал.1 – 3 ЗДСл, в т.ч. с който и да е от сочените в Заповед № РД-09-81/24.04.2015 г. актове. След като юридическо длъжното се в случая от този държавен служител поведение не е регулирано, няма как И. Ж. С. да се вини, че с действията и/или бездействията ѝ си във връзка с писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. е нарушила този неустановен ред.

При ненадлежно възложени служебни задължения, виновното тяхно нарушаване от държавния служител е априори изключено като основание за дисциплинарна отговорност по чл.89, ал.1 ЗДСл. Ето защо в случая тя е незаконосъобразно ангажирана при това **без правно основание**, доколкото със Заповед № РД-09-81/24.04.2015 г. не е приложен нито един от изрично и изчерпателно посочените в чл.89, ал.2, т.1 - 5 ЗДСл дисциплинарни състави, по които единствено е допустимо осъществяването ѝ.

По делото жалбоподателката съгласно чл.154, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК проведе насрещно доказване, с което обори посочените в Заповед № РД-09-81/24.04.2015 г. фактически основания за нейното дисциплинарно уволнение. Първо, като главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР” - Район “В.”–СО от 01.08.2012 г. съгласно длъжностната ѝ характеристика от 01.08.2012 г., И. Ж. С. е *отговаряла за цялостната дейност, свързана с административното обслужване на кадрите в районната администрация* (т.3), а в преките ѝ задължения е било да обезпечава правилното приложение на всички нормативни актове по заплащане на труда (т.5.4), до края на месец декември да изготвя справка за неизползвания отпуск и график за ползване на платения отпуск от служителите през следващата година (т.5.5). Тоест, отправеното от И. Ж. С. запитване за тълкуване на чл.22, ал.1 НРВПО до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” е непосредствено свързано с работата ѝ, в кръга е на служебните ѝ задължения и по никакъв начин не ги надхвърля. Второ, само по себе си нито запитването по писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г., нито изпращането му са неправомерни. С чл.13, т.3 от У. правилник на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”, приет с ПМС № 2/2014 г. (ДВ, бр.6 от 2014 г.), във функциите на Дирекция “Правно осигуряване на информационната дейност” е изрично включено **даването на становища, сведения и консултации по правилното и законосъобразно прилагане на нормативните актове, контролът по който се извършва от агенцията**, в т.ч.

трудовете законодателство във всички отрасли и дейности – чл.4, т.1, и законодателството, свързано с изпълнение на държавната служба, правата и задълженията на страните по служебно правоотношение – чл.4, т.2. Показателно за редовността на запитването, направено с писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. е, че на него е отговорено по надлежния ред с писмо № 0104-27725/17.12.2014 г. от Дирекция “Правно осигуряване на информационната дейност” на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”. Трето, писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014г. не е безпричинно и произволно изпратено от И. Ж. С.. От събраните по делото доказателства се установи, че към процесния период в СО – Район “В.” е имало новоназначени държавни служители Н. Г. – юрисконсулт в отдел “ПО” и А. Г. – специалист в отдел “И.” с по-малко от минимално изискуемия се от чл.56, ал.1 ЗДСл осем месеца служебен, трудов и/или осигурителен стаж. Изготвяйки графици по чл.57, ал.1 и 2 ЗДСл за ползване на отпуските от служителите на тези отдели в Район “В.” – СО за 2015 г., И. Ж. С. е включила в справката по табличния формуляр полагаем им се на тези служители отпуск. При представяне на тези графици на заместник – кмета на СО – Район “В.” – СО С. М., същата е изразила становище, че на новоназначените служители не се полага отпуск за 2014 г. и устно е разпоредила на И. Ж. С. да преработи тези графици. Разногласието между двете по този конкретен повод е продължение на възникнал през лятото на 2014г. конфликт по повод заплащане на обезщетението по чл.61, ал.1 ЗДСл, дължимо се на Б. С. Е. на длъжност – юрисконсулт в Район “В.” – СО за неползвания от него платен годишен отпуск за 2012 г., 2013 г. и 2014 г. при прекратяване на служебното му правоотношение на основание чл.105, ал.1 ЗДСл по Заявление № ЛС-93 00-226/08.07.2014 г. със Заповед № РД-15-131/31.07.2014 г. Тогава становището на заместника–кмета на СО – Район “В.” С. М., юрист по образование, с ресор, включващ отдел “Правно обслужване”, и на главния юрисконсулт П. А. по този въпрос било, че нямат право на платен годишен отпуск служители, които са назначени на първо

работно място в предходната година, когато част от 8-месечния стаж за възникване правото на ползване на платен годишен отпуск, е придобита в календарната година на постъпването им, а другата част - през следващата календарна година. Застъпвайки това становище, заместник-кметът на СО-Район "В." С. М. е забранила при прекратяване служебното правоотношение на Б. С. Е. да се изплати обезщетение по чл.61, ал.1 ЗДСл за неползвания платен годишен отпуск от 5 дни за 2012 г. и 7 дни за 2013 г. Предявеният поради този отказ иск на Б. С. Е. срещу СО – Район "В." с правно основание чл.61, ал.1 ЗДСл е уважен като доказан по основание и размер с влязлото в сила решение от 17.08.2015 г. по гр. д. № 69590/2014г. на СРС, II ГО, 77 състав. Наличието на такова трайно поддържано от заместник-кмета С. М. и отдел "ПО" на СО – Район "В." становище се установява от писмените обяснения № ЛС-93 00-14-[1]/13.01.2015 г. на И. Ж. С., които кореспондират с показанията на разпитаните свидетели Б. С. Е. – бивш юриконсулт в отдел "ПО" и С. Г. С.–главен специалист в отдел "ФМЧР" на СО-Район "В.", както и с писмения отговор по чл.131 ГПК на СО – Район "В." по гр. дело № 69590/2014 г. на СРС, II ГО, 77 състав. Така породеният конфликт е подновен по повод графици по чл.57, ал.1 и 2 ЗДСл за ползване на отпуските от служителите на отдел "ПО" и отдел "И." на СО – Район "В." за 2015 г., когато заместник-кметът на СО - Район "В." устно е наредила на И. Ж. С. да ги преработи, като в съдържащата се в тях справки за неползваните отпуски нулира полагаемите се дни на новоназначените служители за 2014 г. Като главен експерт "ЧР", И. Ж. С. не е била длъжна съгласно чл.24, ал.1 ЗДСл и чл.6, ал.1 КПСДА да изпълни тази устна заповед, дадена ѝ горестоящ административен орган, съдържаща очевидно за този държавен служител правонарушение, предвид изрично признатата с чл.24, ал.2 ЗДСл и чл.6, ал.2 КПСДА такава възможност. В тази хипотеза чл.24, ал.3 ЗДСл и чл.6, ал.3 КПСДА признават на държавния служител правото да поиска **писмено потвърждение** на този служебен акт, без нормативно да са ограничени

формата и реда, чрез които да се потвърди (не)правомерността му. Изложеното води до извода, че писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. е било изготвено в кръга на службата на И. Ж. С. като главен експерт “ЧР” на Район “В.” – СО във връзка с изготвяне на графици на ползуване на отпуски на служителите от Район “В.” – СО за 2015 г. в частта за полагаемия се неползван отпуск за 2014 г. на новоназначените за Н. Г. – юрисконсулт в отдел “ПО” и А. Г. – специалист в отдел “И.”, така че да се изясни правомерна или не е дадената от заместник–кмета С. М. устна заповед графици за тези отдели да се преработят чрез заличаване на всички отразени за тях дни неползван полагаем им се отпуск за 2014 г. Тоест, служебна необходимост от запитване до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” във връзка с тълкуването и прилагането на чл.22, ал.1 НРВПО обективно е съществувала, в т.ч. за да се потвърди съгласно чл.24, ал.1 - 3 ЗДСл и чл.6, ал.1 - 3 КПСДА чрез тълкуването на специализирания държавен орган правомерна ли или не, респ. подложени на изпълнение или не дадената от заместник–кмета на СО–Район “В.” С. М. устна заповед графици по чл.57 ЗДСл за 2015 г. да се преработят, така че право на платен годишен отпуск за 2014 г. да не се признава на новоназначените служители за първоначалния им 8-месечен стаж в частта, придобита през тази първа година на работата им. Четвърто, изготвянето и изпращането на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. с подписа на И. Ж. С. в качеството на главен експерт “Човешки ресурси”, отдел “ФМЧР” в СО - Район “В.” – СО с поставен върху него печат № 12 с герба на Столична община, предоставен за служебна употреба, не са противоположни, нито дисциплинарно съставомерни. Защото с точка I.12 от Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г. на кмета на Район “В.” – СО на основание чл.46, ал.4 ЗМСМА е наредено **печат с индекс 12** да се поставя върху запитвания до институции, подписвани от И. Ж. С. – главен експерт “Човешки ресурси”, отдел “ФМЧР”. Така с издадена по надлежния ред законосъобразна заповед на органа по назначаване, И. Ж. С. е оправомощена да подписва запитвания до институции, върху които да поставя зачисления й

печат с индекс 12. Това ѝ право не е ограничено със срок, нито е лимитирано относно вида и предмета на тези запитвания, повода за изпращането им и/или институциите, до които те могат да се адресират. При положение, че на И. Ж. С. с т.І.12 от Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г. на кмета на Район “В.”–СО е възложено да подписва самостоятелно писма и запитвания до институции в кръга на службата ѝ, върху които полага зачисленият ѝ печат с индекс 12, писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. е изцяло в границите на това ѝ оправомощаване – съдържа запитване до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” по тълкуването на чл.22, ал.1 НРВПО, подписано е от нея в длъжностното ѝ качество, подпечатано е с печат с индекс 12, който има право самостоятелно да използва, изведено е чрез деловодната система “А.” на СО - Район “В.”, изпратено е по реда, сканирано и вторият му екземпляр е запазен в регистратурата, исканото с него тълкуване е получено по официален ред. Тоест, не се констатира каквито и да е нередовности, фалшификации, злоупотреби при създаване на този документ, оформлението, изпращането, регистрирането и съхраняването му. В този ракурс, действията на И. Ж. С. във връзка с писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. са въз основа и в съответствие с точка І.12 от Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г. на кмета на Район “В.”–СО. Така И. Ж. С. е изпълнила точно тези допълнително възложени ѝ служебни задължения, допустими съгласно т.5.26 от длъжностната ѝ характеристика от 01.08.2012 г. съгласно чл.21, ал.2 ЗДСл, поради което не може да бъде винена и наказвана за нарушаването им по чл.89, ал.1 ЗДСл под която и да е от възможните проявни форми на това нарушаване по чл.89, ал.2, т.1 – 5 ЗДСл. И. Ж. С. е уволнена да действия, съобразени изцяло с издадената от органа по назначаване Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г., без никакво нарушаване на изискванията ѝ. П., отправянето на запитване до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” във връзка със спорния въпрос за платения годишен отпуск на новоназначените служители за първите 8 месеца от стажа им И. Ж. С. е съгласувано предварително с абсолютно всички ръководни длъжностни лица,

на които е била йерархично подчинена по длъжностна характеристика и съгласно УПВР - ресорния й заместник – кмет Д. Д., секретаря на района Д. И. и началника на отдел “ФМЧР” Д. Н.. Всички тези ръководни длъжностни лица, след като са запознати с готвеното запитване до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” преди отправянето му, са се съгласили с него. Обратното, по никакъв начин в нито един момент не са изискали да подпишат запитването, нито възразили същото да се изпрати. Нещо повече, ресорният заместник – кмет на района Д. Д. впоследствие живо се е интересувал получен ли е вече отговорът от Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”. Нещо повече, според писмените обяснения № ЛС-93 88-14-[1]/13.01.2015 г. на И. Ж. С. в разговор с кмета на Район “В.” в средата на м. декември 2014 г. тя е изяснила становището си по отпуските на новоназначените служители – повод за разногласията й със заместник–кмета С. М. и го е уведомила, че за изясняване на казуса ще направи запитване до Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”. По делото нито се твърди, нито се установява, че така информиран, кметът на СО - Район “В.” е забранил на И. Ж. С. да отправи запитването или че тя не се съобразила с подобно противопоставяне от негова страна. Тоест, писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. е изготвено и изпратено от И. Ж. С. *със съгласие на всички ръководни длъжностни лица в тази администрация* – липсата на писмено съгласуване или подписване от тяхна страна освен че не се изисква с оглед определения с т.І.12 от Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г. на кмета на СО - Район “В.” ред за отправяне на такива запитвания до институции, подписани и подпечатани от И. Ж. С. като главен експерт “ЧР” предвид отсъствието на действащи тогава вътрешни правила за деловодна дейност в СО - Район “В.” не е дори и неин формален пропуск.

Шесто, поведението на И. Ж. С. в случая от *субективна страна* не се характеризира с проявена вина, което също изключва дисциплинарната му съставомерност съгласно чл.89, ал.1 ЗДСл. Поисканото от нея становище от Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” цели добросъвестно и

точно изпълнение на служебните ѝ задължения чрез гарантиране на правилно прилагане на закона във връзка с правото на отпуск на новоназначените служители с помощта на официално тълкуване на този компетентен държавен орган. Това ѝ процедиране кореспондира с установилата се от десетилетия в българската администрация практика за отправяне на запитвания до инспекцията по труда за получаване на становища и консултации по конкретни трудовоправни въпроси и такива на държавната служба. В случая обръщането към Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” е било необходимо за преодоляване наложилото се в СО - Район “В.” през този период поради категоричната позиция на заместник – кмета С. М. незаконосъобразно тълкуване на чл.22, ал.1 НРВПО – позиция, която противоречи на тази съществуваща от 1986г. ясна разпоредба, отдавна изяснена от правната доктрина и съдебната практика по нея. Данните по делото, съвкупно преценени, сочат, че И. Ж. С. не е искала или допускала, че посредством писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. нарушава юридически задължителни за нея разпоредби, писмени вътрешни актове на тази администрация и/или етични правила за поведението ѝ като държавен служител. За невинност сочи и обстоятелството, че спазвайки водещия за държавната служба принцип на законност и с оглед на точно и добросъвестно изпълнение на служебните си задължения е рискувала работата си, за да защити безпристрастно правото на платен годишен отпуск на двама новоназначени служители за 2014 г. в размер на 8 дни и 5 дни – служебно поведение, което е похвално, а не дисциплинарно укоримо от субективна страна.

Определянето на спорното дисциплинарно наказание е извършено при неправилно отчитане на критериите по чл.91, ал.1 ЗДСл. Първо, налагането на най-тежката санкция по чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл изобщо не е мотивирано в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. чрез формалното им изброяване в текста ѝ. Второ, провинението, вменено на И. Ж. С. със Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г., се

свежда до пропуски в оформлението на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г., без да се оспорва изобщо правилността на действията ѝ по същество или извършването им със знанието на всички ръководните длъжностни лица в Район „В.” - СО. Подобно единично нарушение на писмено неустановени формални изисквания за създаване на един единствен официален изходящ документ по хипотеза няма тежест, която да заслужава наложеното най-тежко дисциплинарно наказание. Санкцията е непропорционална поради прекомерност, което е самостоятелно основание за незаконосъобразност. Трето, от разменената между СО-Район „В.” и Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” кореспонденция не са абсолютно никакви вредни последици за държавната служба или гражданите, които да са обусловят или утежняват реализираната в случая дисциплинарна отговорност. Напротив, тази кореспонденция е способствала за преодоляване на бъдещи нарушения при прилагането на чл.22, ал.1 НРВПО в дейността на районната администрация и гарантиране на правото на платен годишен отпуск по чл.56, ал.1 ЗДСл на новоназначените държавни служители в пълния му признат от закона размер. Четвърто, в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. формата на проявена от И. Ж. С. вина изобщо не е определена, без което съдът да е оправомощен служебно да я дефинира. Безспорно е обаче, че И. Ж. С. не е действала *умишлено* в случая, без което дисциплинарната нейна отговорност не може да се счита завишена и то до максимална степен по тази причина. Според отговора на ответника, изпращането на писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. свидетелствало за липсата на знания и умения у И. Ж. С., необходими за ежедневната ѝ оперативна работата ѝ, което „утежнявало вината ѝ“. Тезата изопачава тенденциозно фактите по делото. И. Ж. С. е знаела как да тълкува и прилага законосъобразно чл.22, ал.1 НРВПО за разлика от заместник – кмета на СО – Район „В.“ С. М. и главния юрисконсулт П. А., които са имали пропуски в тази насока. Именно тяхното погрешно становище обаче е формирало официалната позиция на администрацията при определяне на правото на годишен отпуск на

новоназначените служители, полагаем се за първите 8 месеца стаж, в противоречие с чл.22, ал.1 НРВПО. Изпратеното от И. Ж. С. писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. е способствало за преодоляване на тази незаконосъобразна практика – цел, която е легитимна, не разкрива никаква вина, не обоснова дисциплинарната отговорност и не я утежнява. П., обстоятелствата, при които е било извършено спорното нарушение, ни най-малко не оправдават налагането на дисциплинарно уволнение. Писа са, че И. Ж. С. е действала в кръга на служебните свои задължения на главен експерт “ЧР” в отдел “ФМЧР”, въз основа на Заповед № РД-09-221/24.09.2013 г., след като устно е уведомила ръководните длъжностни лица от СО – Район “В.”, на чието подчинение е била. Писмо № ЛС-9200-2/15.12.2014 г. е изпратено по повод устна неправомерна заповед от заместник–кмета на СО–Район “В.” С. М. да преработи графици за ползване на отпуските на служителите за 2015 г. в нарушение на чл.22, ал.1 НРВПО. В тази ситуация, изискването на официалното становище от Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” по чл.22, ал.1 НРВПО не е укоримо, нито осъдително. Обстоятелството, че И. Ж. С., е застъпвала законосъобразното становище по приложението на чл.22, ал.1 НРВПО в противовес на противоположната, незаконосъобразна позиция на заместник–кмета на СО–Район “В.” С. М. не е причина да бъде уволнявана. Държавен служител не може да бъде санкциониран за това, че се е оказал прав, нито за това, че не се е подчинил на ръководно длъжностно лице при явно нарушение на закона. Данните по делото сочат, че генезисът на дисциплинарната отговорност на жалбоподателката е този, породен по-рано и подновен в края на 2014 г. конфликт със заместник–кмета на СО–Район “В.” С. М., започнал като професионално разногласие и преминал в междуличностна неприязън. Установи се по делото с показанията на свидетеля Е., че заместник–кметът на СО–Район “В.” С. М. директно е заплашвала жалбоподателката, че ще бъде освободена от работа, както и че е поръчала на главния юрисконсулт П. А. да намери основания и способи за уволнението ѝ. В

този контекст могат да бъдат обяснени двете дисциплинарни дела № 16/2015 г. и № 17/2015 г., които са образувани срещу И. Ж. С. в един и същи ден 20.01.2015 г., проведени са успоредно и са приключили със Заповед № РД-15-135/24.09.2015 г. за дисциплинарно наказание “понижение в по-долен ранг за срок от 6 месеца”, връчена ѝ на 24.09.2015 г. в **16.55 ч.**, и Заповед № РД-15-136/24.09.2015г. за дисциплинарно наказание “уволнение”, връчена ѝ на 24.09.2015 г. в **16.59 ч.** Съвсем видимо е натрупването на дисциплинарни проблеми за жалбоподателката много скоро след конфликта ѝ със заместник–кмета на СО – Район “В.” С. М. от края на 2014 г., свързани с разногласието им по чл.22, ал.1 НРВПО. Така спорното уволнение е санкция за несубординационно поведение на жалбоподателката към заместник–кмета на СО–Район “В.” С. М., изразено в самостоятелни позиции по конкретни служебни въпроси, съобразени със закона. Посоченото в Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. деяние за формални пропуски по едно писмо е само претекст за дисциплинарното уволнение на жалбоподателката, което е предопределено от конфликта ѝ със заместник–кмета на СО–Район “В.” С. М. и близките отношения на последната с кмета на СО–Район “В.”. Седмо, при определяне вида на процесното наказание неправилно е преценено *цялостното поведение на държавния служител*. Служебното досие на жалбоподателката показва, че е постъпила в СО–Район “В.” в началото на 2009 г., последователно е повишавана в длъжност и ранг, към момента на издаване на Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. не е наказвана; атестациите от 2009 г. до 2014 г. са с максималната оценка 2 – *Изпълнение, надвишаващо изискванията на длъжността ѝ*. Същата е поставена във вече приключили атестационни процедури, чиито резултати са окончателни и такива не могат да бъдат нито пренебрегнати, нито ревизирани инцидентно в хода на дисциплинарното производство за нуждите му. Възражението на ответника, че всички тези отлични оценки на жалбоподателката се дължали на погрешни убеждения на оценяващия я ръководител – началникът на отдел „ФМЦЧР“, са недопустими

извън атестационните процедури, в които същият оценяващ ръководител по установения за това ред е изразил официално положителното си становище за служебната дейност на жалбоподателката. Ответникът оспорва и конкретна констатация от атестационните формуляри, в т.ч. тези за способността на жалбоподателката *да решава сложни трудовоправни казуси* – всъщност тя не можела да се справи с такава проста задача като съставянето на годишния график на отпуските на служителите от администрацията. Освен че подобно инцидентното оспорване и занижаване на вече дадени атестационни оценки не може да се прави, това възражение изкривява фактите в случая - И. Ж. С. безпроблемно и в съответствие със закона е съставила графика за отпуските за 2015 г., но ѝ е било неправоверно наредено от заместник – кмета на СО – Район „В.“ С. М. да заличи от него непозволените дни отпуск на новопостъпилите служители. Тоест, проблемът в този случай не се корени в изготвянето на графика за 2015 г. от И. Ж. С., а в устно дадената ѝ неправомерна заповед за преработката му. Тези възражения на ответника за професионална непригодност на жалбоподателката се опровергават от служебното ѝ досие, което удостоверява дългогодишна изрядна кариера като държавен служител в една и съща администрация на длъжност, заета след конкурс, с множество отговорности, която се е развивала по общия ред и с постигнати много добри резултати. Вследствие неправилното прилагане на критериите по чл.91, ал.1 ЗДСл на жалбоподателката несправедливо е наложено най-тежкото наказание по чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл, което е явно несъизмеримо с единичното формално нарушение, послужило като негово основание, при нулеви вредни последици и без да бъде уважена цялостната ѝ положителна служебна характеристика като държавен служител.

След тези проверки по чл.168 АПК по изложените съображения, съдът намира жалбата за основателна. Оспорените Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г. за наложеното на жалбоподателката дисциплинарно уволнение по чл.90, ал.1, т.5

ЗДСл, като и обусловената от нея Заповед № РД-15-137/25.09.2015 г. за прекратяване на служебното й правоотношение по чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл са незаконосъобразно издадени и такива следва да се отменят на основание чл.172, ал.2, предложение второ АПК.

При този изход на спора на жалбоподателката следват да се присъди на основание чл.143, ал.1 АПК платеното адвокатско възнаграждение по ДПЗС № 621956/28.01.2016 г. от 800 лв. Ответникът няма право на направените по делото разноски съгласно чл.143, ал.4 АПК.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.–град, Първо отделение, 21 състав**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № РД-15-136/24.09.2015 г., издадена за кмета на Столична община - Район “В.”, с която на И. Ж. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] на основание чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл е наложено дисциплинарно наказание – уволнение, и Заповед № РД-15-137/25.09.2015г., издадена за кмета на Столична община - Район “В.”, с която на основание чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл е прекратено служебното й правоотношение за длъжността – главен експерт “Човешки ресурси” в отдел “ФМЧР” на Столична община-Район “В.”.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата в частта на искането на И. Ж. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] за възстановяването й на преди заеманата длъжност и **ПРЕКРАТЯВА** производството по адм. д. № 10165/15 г. на Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав в същата част.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА – РАЙОН “В.” да заплати на И. Ж. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] на основание чл.143, ал.1 АПК сумата **800 лв.** (осемстотин лева) – направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в частта му за

прекратяване на делото в 7-дневен срок и на касационно обжалване в 14-дневен срок в останалата част от деня на съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: _____